

HUR MAN BEDRAR EN VÄRLD

Artikelserie i 8 delar kring det verktyg som (radikal)feminister och religiösa använder för att bedra samhället – den påstådde sexuella våldsverkaren/mannen

av

DICK WASE

Omslagets bild: Så långt har vårt samhälle ”utvecklats”, att omslaget på Allers familjejournal nr 34, 1954, måste censureras av svarta rutor

© Dick Wase 2007
dick@oeisspeis.com

HUR MAN BEDRAR EN VÄRLD

INLEDNING

Detta var menat att bli en artikelserie rörande det i den allmänna diskursen mest vidriga som finns i vårt samhälle idag – den sexuella våldsverkaren/mannen. Vad artikelserien framställer är, hur denna diskurs är rent bedrägeri av vår tids två främsta ensanningsideologier: (radikal)feminismen och kristendomen – med benäget bidrag av regeringar och riksdag. Intressant nog var det ingen enda tidning (artiklarna sändes till kulturredaktionerna på DN, SvD, Aftonbladet, Expressen och GT) som visade intresse för att publicera texterna och kasta ljus på de förhållanden som beskrivs i desamma. Två veckor efter utskicket hade bara en tidning alls hört av sig (Aftonbladet, som tackat nej). De andra bara iakttog en osynliggörande tystnad.

Att medierna ignorerade artiklarna tolkar jag faktiskt som bekräftelse på det som berättas i artikelserien om journalistkåren och medierna: Journalister är inte väktare av åsikts- och yttrandefrihet, eller kritiska nagelfarare av samhället – åtminstone inte när det gäller sexualitet. De är istället samhällets främsta väktare av alla tillfälligt rådande moralnormer. Självklart är de därför föga intresserade av att få sin roll i denna diskurs belyst. Ett lysande exempel på detta medvetna tystande av ”fel” åsikter är t ex Göteborgs Postens censurering av den thailändska sexarbetarorganisationen Empowers kommentar till en ”debattartikel” av ECPAT-företrädarna Thomas Bodström och Helena Karlén i Februari 2008, ett annat är svenska mediers vägran samma år, att rapportera om den nyzeeländska regeringsrapporten ”Report of the Prostitution Law Review Committee on the Operation of the Prostitution Reform Act 2003”, i vilken bland annat rapporteras att sextrafficking inte existerar och att det är mindre än fyra procent av de prostituerade som inte själva valt att inträda i prostitutionen.

Lika illa som journalistkårens fullständigt okritiska uppslutning kring medelklassnormen är politikernas ovilja att veta. En länk till den första upplagan av denna skrift mailades till alla riksdagens ledamöter. **Ingen** av dem avgav svar eller kommentar, vilket förmodligen betyder att **ingen** av dem läste texten.

Slutligen vill jag citera Bertrand Russell: *Vilken idioti det är sättet som människor hålls i okunnighet kring sexuella ämnen, också när de tror att de vet allting.* Något som är lika aktuellt idag som då han skrev det. Och till Dig som läser denna artikelserie vill jag bara säga: Du är oerhört mycket mer okunnig om sexualitet än vad Du vill tro!

Artiklarna har följande titlar:

- 1) **Är kvinnor mer våldsamma än män?**
- 2) **Är prostitution kvinnoförnedrande?**
- 3) **De förödande sexuella övergreppen?**
- 4) **De ”omsorgsfullas” metoder**
- 5) **”Experterna”**
- 6) **De ”godas” motiv**
- 7) **Hur kommer det sig att vi i väst vet bäst?**
- 8) **Den fredliga sexualiteten**

Avsnitt 1

ÄR KVINNOR MER VÅLDSAMMA ÄN MÄN?

Ingen vild apa eller apmoder har någonsin observerats avsiktligt ha skadat sitt eget barn. Orden är den amerikanska antropologen Sarah Blaffer Hrdy's, och kontrasterar stort mot dessa primaters "ädlaste" släkting, primaten människan. Hur kan det komma sig, att människan som ensam primat inte bara skadar sina egna avkommor, men att det också är mödrarna som skadar dem mest?

Ja, ni läste rätt, det är faktiskt kvinnor som begår mest övergrepp mot barn, men nästan alla av er som läser denna artikel tror att kvinnor skyddar sina barn mot våldsamma män. Ni (vi) är nämligen fullständigt lurade av dagens två viktigaste ideologiska grupper, de religiösa och – framförallt i denna diskurs – (radikal)feministerna. Det vill säga de idag mest framträdande ensanningslärorna, vilka är totalt uppbackade av journalister och medier i sin mission att lura oss. De här artiklarna ska handla om hur lurade ni (vi) faktiskt är, och varför det är så viktigt för dessa "sanningsmonopolister" att lura oss. Jag valde att presentera denna och följande artiklar i detta medium, därför att den sexualhistoriska bok jag skrivit som berör ämnet – som av dem som läst den och av min i branschen sedan många år erfarna litterära agent intygats vara en välskriven, intressant och viktig bok – är så politiskt inkorrekt att förlagen länge fick skälvan och inte tordes publicera den, för att inte stöta sig med den politiska korrektheten. Vi har skapat ett samhälle där självcensuren i dessa typer av frågor är skoningslöst hård, men hycklar att vi är toleranta anhängare av yttrande- och åsiktsfriheten.

Kliniskt eller representativt material?

Låt oss börja med detta om att det är mest kvinnor som begår övergrepp mot barn, och då krävs en liten utveckling kring kliniskt material kontra representativa undersökningar. I t ex agendan kring "mäns våld mot kvinnor" åberopar de feministiska aktivisterna ständigt siffror från kvinnohärbärgen och sjukhus. Genom att göra det så kan man presentera siffror som nästan inte innehåller några av kvinnor misshandlade män alls och så påstår man, att våldet är enkelriktat – det är män som slår kvinnor; kvinnor slår inte män. Men dessa siffror härrör faktiskt enbart från sådana ställen dit de som skadats, och valt eller påverkats att söka hjälp, vänder sig för att få sådan. För män är detta oerhört mycket skamligare att göra. Förr i tiden så lät man t ex i många städer i England och Frankrike de män som man upptäckte hunsades av sina kvinnor i skam rida baklänges på en åsna eller häst genom byn eller staden. Eftersom mannen var kvinnans huvud skulle han klara att tukta sin kvinna, och om han inte gjorde det var han ingen riktig man. Samma inställning gäller faktiskt än idag, och slagna män vittnar också om, att inga institutioner alls tror dem. Tvärtom kan kvinnor som slagit sina män ge dem än mer stryk genom att anmäla den de nyss spöat upp för att ha varit den som misshandlat – och bli trodda av poliser och socialarbetare (läs t ex gärna Palmblad & Waséns studie, <http://eljest.se/slagenman.pdf>). Vad som alltså är viktigt att förstå är, att kliniska exempel inte på något vis speglar en frekvens i samhället. Vi skulle t ex aldrig gå till sjukhusakuten och räkna offer för trafikolyckor och sedan hävda att denna statistik var representativ för farorna med bilåkning. För gjorde vi det skulle vi påstå att all sådan leder till skador och ond bråd död, och följaktligen helt tvingas förbjuda bilåkning. Kliniska exempel talar alltså **inte** om för oss hur det ser ut i samhället i stort.

För att få reda på hur det verkligen ser ut måste man göra representativa undersökningar. Man måste göra ett tillräckligt stort urval som representerar hela befolkningssammansättningen eller särskilda grupper, som man t ex gör när det gäller partisympatier. Därefter ställer man adekvata frågor till alla dessa utvalda individer, sammanställer svaren och får ett utfall. När det då gäller sistnämnda ämne

(partnervåld), så har det faktiskt sedan 1975 gjorts över 200 representativa studier kring partnervåld världen över, och **inte en enda av dessa utpekar mannen som den ende förövaren**. Tvärtom så visar de flesta, att **kvinnor misshandlar sina partners något mer än tvärtom**. Dessutom använder de oftare tillhyggen och orsakar svårare skador. De största undersökningarna av dem som är gjorda är Straus' & Gelles' 1975, 1986 och 2006. Straus, Gelles & Steinmetz gav också 1980 ut boken "Behind Closed Doors, Violence in the American Family", vilken bok ligger till grund för det ofta framförda faktumet att en kvinna misshandlas av sin manlige partner var 15:e sekund i USA. Men vad den boken också berättar är, att en man misshandlas av sin kvinnliga partner var 14:e sekund! (1,8 miljoner misshandlade kvinnor respektive 2,1 miljoner misshandlade män i förhållanden årligen). Något som de "empatiska" kvinnobeskyddarna aldrig nämner. Redan 1988 skrev också McNeely & Robinson-Simpson: *Ändå, fast upprepade studier tydligt visar att män är offer för våld i hemmet minst lika ofta som kvinnor, så finner ändå lekmän och många professionella det förvånande att det inte är någon skillnad mellan könen när det gäller våld mellan partners, för att inte säga otillförlitligt. Den stereotypa bilden är att män är aggressiva och endast kvinnor är offer. Skrämmande nog är detta lika aktuellt idag, 19 år senare, när vi har stort upplagda kampanjer mot "mäns våld mot kvinnor"*.

Obegripligt i sammanhaget är också, att BRÅ (Brottsförebyggande rådet) 1999 i rapporten "Kvinnors brottslighet" kunde "beräkna" att endast drygt fyra procent av det "vuxna familjevåldet" bestod av kvinnors våld mot män. Särskilt är det anmärkningsvärt med tanke på att Gill & Remahl vid högskolan i Gävle senare gjort en undersökning som helt ligger i linje med de internationella i sina resultat. D v s, att något fler kvinnor än män misshandlar i förhållanden, även i Sverige. Något som vittnar om brist på tillförlitlighet och vetenskaplighet hos BRÅ (som visar sig i andra sammanhang också). Intressant nog visar flera undersökningar också (t ex Jay och Brinkerhoff & Lupri) att utbildning gör män mindre benägna till våld men kvinnor däremot mer våldsamma! Vad har vi skapat för samhälle när ideologiska grupper, med journalistkårens ivriga hjälp, kan styra det därhän att vi luras så totalt? Och nu när t o m en norsk undersökning visat att kvinnor slår oftare än män (även om undersökaren i strid mot många andra undersökningar påstår att kvinnor utövar "mildare" våld) så "hittar" man ändå en förklaring; Män slår för att utöva makt, kvinnor för att de inte hittar ord – och då är det ju inte så farligt. Intressant nog kunde man förr höra förklaringar om att män slog för att de inte var lika verbala som kvinnor, vilka de senare i de flesta sammanhang ansågs ha en nog så god "svada".

Kvinnor begår mer övergrepp mot barn än män

Men hur var det då med detta om att kvinnor begår mer övergrepp mot barn än män? Ja, de flesta av er gör väl genast en koppling till sexuella övergrepp, för det är ju dessa som med mediernas "empatiska" hjälp satts i centrum för all rapportering när det gäller övergrepp mot barn. Det är nog så, att män är de som begår mest sexuella övergrepp mot barn (jag ska återkomma till ämnet), men faktum är att sexuella övergrepp är det som barn själva rankar som det i särklass minst allvarliga övergrepp som de kan utsättas för. Det finns andra typer av övergrepp som de själva upplever som mycket, mycket värre. I Neys & medförfattares studie 1994 var det absolut värsta enligt barnen själva fysisk försummelse (949 poäng), sedan följde verbala övergrepp (914 poäng), fysiska övergrepp (slag och misshandel, 870 poäng), känslomässig försummelse (848 poäng) och sist på listan, långt under de andra, kom sexuella övergrepp (100 poäng). På en "tio-i-topp-lista" över svårighetsgrader, med kombinationer av övergrepp, fanns sexuella övergrepp bara med en enda gång, och då först på åttonde plats, som det minst jobbiga, jämte fysisk försummelse och verbala övergrepp. På denna "tio-i-topp-lista" förekommer verbala övergrepp sju gånger, fysisk försummelse sex gånger, fysiska övergrepp och känslomässig försummelse vardera fem gånger, men sexuella övergrepp alltså bara en gång. Studien var klinisk, eftersom den enbart handlade om barn som kände sig som, eller av vårdnadshavare eller andra klassades som skadade. Ney & co bekräftas av

Coid & medförfattare 2003, som säger att *sexuella övergrepp i barndomen hade få kopplingar till vuxen mental hälsobehandling, i motsats till fysiska övergrepp*. (De väger då inte heller in andra typer av övergrepp). Även Horwitz & medförfattare (2000) och Higgins (2005) kommer fram till sexualitetens obetydlighet för psykiska problem. Intressant i sammanhanget kan ju också vara att nämna, att föräldrars vanvård och misshandel stod för 87 procent av orsakerna till barns dödsfall på grund av övergrepp i USA 1999. Sexuella övergrepp orsakade inte ett enda dödsfall! Men ändå går nästan varenda människa omkring och förfäktar att sex är det värsta övergreppet av alla – och feminister, social- och psykoarbetare påstår det regelmässigt (vilket bara visar hur fruktansvärt okunniga de är, även detta ska jag återkomma till).

Övergrepp är alltså en hel räckta av olika handlingar, alltifrån att håna och trakassera sitt barn psykiskt, att inte ge det mat, rena kläder eller misshandla det, ner till att tvinga det till eller utföra sexuella handlingar med det. Och ser man sammantaget på dessa handlingar, så är t ex sexuella handlingar mindre än en tiondel av alla övergrepp och misshandel runt tio procent. När det så gäller de som utför övergreppen så rapporterar t ex Straus & Gelles, utifrån en av de största undersökningarna, att 17,7 procent av mödrarna, men bara 10,1 av fäderna begick fysiska övergrepp (slag och misshandel) av något slag. Steinmetz rapporterar att *mödrar begick övergrepp mot barn 62 procent oftare än fäder och att pojkar dubbelt så ofta [som flickor] riskerade att utsättas för fysisk skada* och Morrow rapporterar att två tredjedelar av övergreppen mot barn begås av mödrar, varav 80 procent är mödrar som är ensamma vårdnadshavare. Den absolut farligaste miljön för barn är alltså hos ensamstående mammor! Intressant nog skriver Flynn också: *Närvaron av barn är av stor betydelse för slagna män. För många slagna och kränkta män är barnens välfärd viktigare än deras egna fysiska säkerhet. En del män blir mål för övergrepp när de försöker skydda sina barn från hustruns våld, och dessa män kan stanna i äktenskapet i avsikt att säkra deras barns säkerhet.*

Även Erin Pizzey – som 1971 grundade världens första kvinnohärbarge – vittnar om fäder som skyddar sina barn, i boken ”Prone to Violence” 1982, där misshandlade barn får komma till tals. Så problemet med den boken för de radikala feministerna var, att den inte bara beskrev män som misshandlar sina barn, den beskrev också hur kvinnor gjorde det: *Oturligt nog dog hennes far, hennes enda beskyddare, när hon var ganska ung, så hon var utlämnad till den barmhärtighet som hennes våldsamma, trakasserande moder kunde uppvisa.* Boken var så ideologiskt felaktig enligt de radikala feministerna att de drev en kampanj som gjorde att den helt drogs tillbaka från bokständer och handlare. Pizzey sa 1999 i BBC-dokumentären ”Who’s Failing the Family”?: *De senaste 25 årens tragedi är att den feministiska rörelsen tilläts att säga vad de ville, att slänga siffror och statistik runt sig som var falsk, att anklaga män för allt dåligt uppförande och försöka förstöra äktenskap och familjeliv och efter all denna tid, när ridån börjar att dras upp och vi börjar inse att det var en stor lögn, ser vi att många människors liv, särskilt mäns, har förstörts av en stor lögn.* (Läs gärna Pizzseys berättelse om hur feministerna kapade rörelsen, <http://www.ejfi.org/DV/dv-5.htm>). Ironiskt nog – mot bakgrund av vårt samhälles fullständigt okritiska överantvordande av barnen till mödrarna vid vårdnadstvister – så är förmodligen fäder en större säkerhetsfaktor för barnen än mödrar! Den största

Mödrar begår mest övergrepp mot barn, och särskilt mot pojkar.

undersökningen, ”Canadian Incidence Study of Reported Child Abuse and Neglect” kom också för året 1998 fram till, att mödrar stod för 61 procent av alla anmälda övergrepp på barn (144 000 fall), fäder för 38!

Hur kan det komma sig att samhället bara utmålar mannen som en skurk mot bakgrund av dessa fakta? Varför ska vi inte få reda på att det ligger till på detta viset, utan istället matas med falska kampanjer? Och hur har vi kunnat ha en jämställdhetsombudsman som aldrig med ett ord nämner dessa förhållanden? Tyvärr så är det inget utslag av rättvisekänsla, eller rättspatos, utan istället en helt medveten strategi för att trumfa igenom sina egna ideologiska sanningar, något som vår förre JämO helt anslöt sig till. Avsikten är att monsterförklara mannen och göra kvinnan till det oskyldiga ”offret”, och då gäller det att mörka verkligheten – att kvinnor begår mest övergrepp och är lika aggressiva som män. Tyvärr mörklägger en sådan strategi att problemet om våld mellan män och kvinnor, och mot barn, har mycket mer komplexa orsaker än feminismens/Claes Borgströms tes om ”könsmaktsordning”, vilken har samma religiöst dualistiska tema som kyrkans dogm om den alltid oskyldige mannen och den alltid förförande kvinnan (Eva, fresterskan). Vi har uppenbarligen inte utvecklats sedan medeltiden i dessa frågor, bara vänt på perspektiven. Aldrig har ”barnrädarna” heller värnat om barnen. Dessa används endast som ett instrument för att uppnå egoistiska, ideologiska och ekonomiska mål!

Avsnitt 2

ÄR PROSTITUTION KVINNOFÖRNEDRANDE?

I vår västerländska kultur är sex så skamligt och fult att det blir ”förnedrande” för kvinnor att ha det på något sätt som liknar ett arbete. Dessutom måste sex gömmas undan i (det gifta) parets stängda sängkammare, för sex är så fult att skulle någon råka få syn på några som gjorde detta vidriga, så har lagen straff i beredskap för dem. Ja, så motbjudande är det, att till och med tanken på att någon skulle göra detta på fel sätt kan uppröra särskilt känsliga individer – speciellt inom kyrka och kvinnorörelse. Inte undra på att det har beslutats att det är fullständigt otänkbart att en kvinna skulle kunna utnyttja denna lockelse för att skaffa sig ekonomiska medel. De djupt troende (radikal)feministerna har fått samhället att förfäktas, att det är så motbjudande med sex att ingen kvinna någonsin skulle välja att tjäna pengar på sex frivilligt.

Eller som Hoigard & Finstad uttrycker det: *Ingen vill hyra ut sin vagina som en soptunna för horder av anonyma mäns utlösningar.* (Ett språk som ju verkligen understryker hur fult sex är). Men skulle någon kvinna ändå göra det så är det antingen så att hon inte själv förstår vad hon vill, vilket däremot de upplysta, med sanningen begåvade (radikal)feministiska och kristna trosivrarna gör bättre än hon själv, eller så måste det vara så som Farley & Kelly påstår: *Till den grad att någon kvinna förmodas att ha valt prostitution frivilligt följer, att njutning i underkastelse och våldtäkt ligger i hennes natur.* D v s att man förstår att det är en högst pervers och motbjudande kvinna.

Den artriktiga prostitutionen

Att prostitution brukar kallas för världens äldsta yrke är faktiskt befogat, eftersom vi även hos andra primater tydligt ser ett ”prostitutionsbeteende” av honorna gentemot hannarna. För dvärgschimpansernas del berättar Sarah Blaffer Hrdy: *Sexuellt umgänge spelar en stor roll i dvärgschimpanssamhället, användandes som en belöning, ett instrument för konfliktlösning och försoning efter konflikt, och som handelsfavörer av honorna i utbyte för mat.* Frans De Waal är mer rakt på sak när han berättar, att då hannarna kommer med mat så vill de inte dela med sig av denna till honan och hennes avkomma. Men om honan då erbjuder sex kan hon bokstavigt talat plocka maten ur den lättlurade hannens händer under tiden han parar sig och sedan äta själv och distribuera till sin unge. Det är uppenbart att andra primater inte har några konstruerade moraliska hämningar. De betraktar – till skillnad mot den västerländska människoprimate – sex som t o m så trevligt och odramatiskt att man kan ha det tillsammans för att bli vänner efter en konflikt. Ett agerande som i vårt samhälle omedelbart skulle stämplas som våldtäkt.

Att kvinnors medfödda ”prostitutionsbeteende” är allom bekant är väl ingen hemlighet, även om naturligtvis ideologiska feminister måste förneka det, och flera kända individer har formulerat det, som t ex August Strindberg. Själv fick jag av en kille i övre tonåren höra ett talande exempel; Den unge mannen ifråga klagade till kompisarna över hur lite sex han fick av sin flickvän, men så la han till: ”Fast om hon vill att jag ska gå till kiosken och handla åt henne, då kan jag få en avsugning för besväret”. Många är vi också som kan intyga hur viktigt det är med presenter och gåvor för att öppna upp kvinnorna för sex. Antropologen Donald Symons undersökte 19 kulturer just i detta avseende och fann, att i alla kulturerna förväntades en gåva från mannen före det sexuella mellanhavandet och bara i fyra av dessa förväntades också kvinnan bidra med någonting. Det är en fundamental ekonomisk realitet i sexualiteten man-kvinna att sex är en gratifikation från kvinnan till mannen, vilken kvinnan drar fördel av. Antropologen Anthony Marro skrev: *Den enda skillnaden mellan kvinnor som säljer sig i prostitution och de som säljer sig i äktenskapet är pris och längden i tid som kontraktet löper.* I **alla** kulturer världen över betraktas också sex som något kvinnan har, som hon ger till mannen.

Att världen fungerar på detta viset vet det stora flertalet av planetens människoprimater, även om (radikal)feminister, ett antal religiösa och några forskare i feminismens egen ”intelligent design”-vetenskap, genusforskningen, försöker låtsas som om det inte är så. Det hjälper inte heller att ta beslut i riksdagen, eller andra forum, på att det inte ska fungera på detta sätt, för det fortsätter det att göra ändå. I snart 2000 år har kyrkan försökt lagstifta bort sexualiteten och sexuella läggningar utan att lyckas, och det kommer inte heller våra numera ”feministiska” riksdagspartier att kunna göra. De skulle lika gärna kunna ta beslut på att alla människor ska vara unga, vackra och intelligenta redan imorgon dag (men med den realism som uppvisas i frågor rörande sexualiteten så ska man inte bli förvånad om ett sådant beslut snart kommer).

Mannens starkare sexuella driv

Men att mannen har en starkare sexuell driv än kvinnan, och är mer promiskuös, ligger också helt i linje med andra primater. Att det är så är också väldigt självklart. Fenomenet kallas för ”Föräldrainvesterings teorin” och ger också svar på det för så många killar irriterande fenomenet att tjejer tänder på framgångsrika killar (som från ideologiskt håll också ofta förnekas, men som alla vet ändå). Honan måste helt enkelt vara mycket försiktigare i sitt val av partner än hannen, vilken kan skvätta sin säd lite överallt utan att bekymra sig. **Teoretiskt** sett kan en man under sitt liv få ca 30 000 barn, men en kvinna inte mer än ca 45. Om vi räknar investerat arbete i minuter, och tänker oss sexakten som genomsnittligt ca 20 minuter lång, innebär det att mannen för 30 000 barn investerar ca 600 000 minuter totalt. Kvinnan investerar för 45 stycken ca 17 497 000 minuter i avling och graviditet – amningsperiod och efterföljande arbete oräknat. Det är uppenbart att honan måste vara mer försiktig i sitt val av hane/fader till sin avkomma (vilket kanske inte främst gäller genetiken, utan snarare tillförseln till henne och ungen) och därför är det självklart att hon försöker få tag på så framgångsrika exemplar som möjligt. Med en vetenskaplig term kallas det ”hypergyni”, och det är den som gör att kvinnor överger sina arbetslösa män (de är då inte tillräckligt framgångsrika exemplar), även om Norberg-Schönfeldt inte har förstått det. Eftersom äldre hannar också har överlevt en osäker ungdom infinner sig fenomenet att unga honor gärna söker sig till dem, då de visat sin kapacitet att överleva. Det kallas ”bimaturism”. Nästan alla 15-åriga flickor har i ”primitiva” samhällen (inte alltför sällan sedan redan före puberteten) regelbundna samlag med vuxna män – och inhöstar gåvorna för det.

Det finns alltså uppenbara skäl till att män är betydligt mer promiskuösa, och lagda för att köpa sex, och att kvinnor har naturlig fallenhet för ”prostitution”. Det är helt enkelt något som är fullständigt artriktigt för oss och alla andra primater. Ideologer vill som sagt inte acceptera detta, utan har i hundratals år hävdade att ”civilisationen” har höjt oss över detta. Men det är bara att gå till t ex Kinsey och se, att den alls inte har. Han och hans forskarkollegor konstaterade 1949, att 97 procent av alla män var ”sexualbrottslingar”, eftersom de hade brutit mot lagar och regler angående sexualitet. Idag gör svenska lagar dels en tredjedel av alla världens män till kriminella, för att de köper sex, och dessutom en fjärdedel män och åtminstone var tionde kvinna till kriminella för att de tänder sexuellt på pubertala och förpubertala barn (jo, de är faktiskt så många, jag ska i nästa artikel behandla pedofili och barnsexualitet). Man frågar sig då, är det lagarna som det är fel på, eller är det människorna? Lagarna kanske måste, för att travestera Brecht, ”skaffa sig nya undersåtar”. Att det också särskilt är männen som ”förbryter” sig beror på att vi sedan kristendomens införande har sexualideal som följer kvinnliga mönster istället för manliga. Något som inte minst framgår av en studie av homosexuella i San Francisco: Bl a hade 75 procent av bögarne haft över hundra partners, något som bara två procent av flatorna haft. Det heterosexuella idealet går i samklang med de sistnämndas, kvinnliga mönster, vilket heterosexuella män måste anpassa sig efter. Fast den absoluta merparten skulle vilja ha det som bögarne.

Man frågar sig också hur det kan bli förnedrande och förbjudet med ett mönster av utbytestjänst ”sexualitet mot tillförsel/förmåner”, fast det faktiskt är fullständigt biologiskt artriktigt. Svaret ligger

i, att i vårt västerländska, kristna samhälle hycklar vi mer än några andra kulturer kring sexualitet, just därför att vi har så många regler och lagar – baserade på moral oförenlig med biologin – vilka direkt strider mot vår arts prägling och biologiska arv. Men aldrig någonsin har lagar som gör våld på vår biologi och prägling – som t ex vår sexköpslag gör – lyckats förhindra det de är tänkta att förhindra. Genom historien har sådana lagar inte åstadkommit något annat än elände, terror och förföljelse av oskyldiga individer.

Förnedrandet är en konstruktion

Prostitution och sexualitet kan bara bli förnedrande och skadligt genom de kulturella konstruktioner som vi kallar ”moral” (som skiftar från kultur till kultur). Men när det gäller ”perversioner” och ”onaturaligheter” så är de i sig faktiskt inga avvikelser! Howard Becker formulerar det sålunda: *Sociala grupper skapar avvikelse genom att skapa de regler vilkas överträdande bildar avvikelse, och genom att applicera dessa regler på särskilda människor och stämpla dem som avvikare. Från denna synpunkt är avvikelse inte kvaliteten av en akt som en människa begår, utan snarare en konsekvens av den applicering andra gör av regler och sanktioner för en ”förbrytare”. Den avvikande är en på vilken stämpeln applicerats på ett lyckat sätt; avvikande beteende är det beteende som människor stämplar som sådant* (min emfasering). Det betyder, att ett avvikande och stigmatiserat beteende inte är det utifrån själva handlingen, utan vilken värdering vi lägger i handlingen. Det betyder bl a, att prostitution är förnedrande bara för att de som förfasar sig över prostitutionen stämplar den som förnedrande. Och anledningen till att dessa ”goda” och ”omsorgsfulla” medelklassindivider (i stor majoritet kvinnor) applicerar denna stämpel är historiskt sett dels för att eliminera hot från andra kvinnor (så inte hannens överskott läggs på andra, fel kvinnor) och dels för att det tillåter dem att slå sig för bröstet och tycka att de är finare och bättre än kreti och pleti. Men detta ska jag återkomma till i senare artiklar. Däremot är det helt uppenbart, att Du och resten av samhället är fullständigt lurade i denna fråga av (radikal)feminister, religiösa och deras stödtrupp; journalisterna. Och vår prostitutionslags egentliga syfte är faktiskt inte att hjälpa prostituerade, utan att tillfredsställa ett antal självupptagna medelklassaktivisters egocentriska empati! Något som inte minst illustreras av Socialdemokratiska kvinnoförbundets motiv för att strunta i att sexköpslagen försvårar för prostituerade, som Don Kulick uttrycker det: *De sa att syftet med lagen först och främst var att ”markera” eller ”sända ett budskap” att ”samhället” inte accepterade prostitution.*

Liksom idag var journalisterna redan under 1800-talets abolitionistiska kamp, för att förbjuda prostitution, helt på de ”goda” prostitutionsbekämparnas sida (eftersom bägge grupperna var medelklass).

Precis som i vår tid fokuserade abolitionisterna på barnen och påstod att tusentals barn såldes som ”vita slavar” till bordeller, i avsikt att skrämja människor till sådan dumhet, så de skulle stödja prostitutionsförbudet. Rörelsens ledare, Josephine Butler, påstod: *Små barn, engelska flickor från tio till 14 års ålder, har stulits, kidnappats, förrått, förts bort från engelska landsbygdsbyar.* D v s exakt samma retorik som idag, och precis som idag trumpetades alla ideologiska påståenden ut i tidningarna oemotsagda, som ”fakta”. Idag är så gott som alla historiker överens om, att ”den vita slavhandeln” var helt ideologiskt uppdiiktad – men dåtidens tidningar presenterade det som sanning. Det samma gäller ”masturbationsfaran”. Aldrig ifrågasatte journalistkåren den enorma skada som masturbering påstods orsaka.

Antik egyptisk prostituerad, med Bes-tatueringen

Vår tids medier har inte lärt av detta, utan agerar under den moderna abolitioniströrelsen precis likadant. T ex Howitt säger i sin bok om pedofili, att den feministiska åsikten okritiskt backas upp av medierna och att *sällan är våra känslor grundade i verkliga fakta. De är hellre grundade i tidningsrubriker, andras attityder och noteringar från böcker och artiklar om sexuella övergrepp.* Harris Mirkin säger: *Massmedia producerar en uppsjö av artiklar som antar det riktiga i det förhärskande paradigmet, demoniserande och förlöjligande dessa som ifrågasätter den och trivialiserandes deras argument.* Journalistkåren har verkligen ingenting att vara stolt över i denna diskurs, och trodde ni att medlemmarna i densamma var upplysta, kritiska väktare av demokrati, yttrandefrihet och objektivitet så beklagar jag. Det finns nästan inte någon journalist som törs utmana det politiskt korrekta när det gäller sexualitet. **All s k ”kritiskt undersökande”** journalistik har i detta ämne bara syftat till att stärka den förhärskande paradigmen – som ju Mirkin också säger. Journalister är inte kritiska sanningssägare, de är våra väktare av samhällets moralnormer, oavsett normer, så som de t ex också var i nazityskland.

Avsnitt 3

DE FÖRÖDANDE SEXUELLA ÖVERGREPPEN?

Egentligen borde feminister, religiösa och psykoarbetare (och en hel del politiker), om de vore konsekventa, kräva att alla skolor stängdes för att barnen skulle skyddas. För går man till skolpsykologer och -kuratorer och studerar de som uppsöker dem så skulle man finna, att nästan hundra procent av deras klientel mår dåligt. Och gjorde man med denna statistik som man gör med ”sexuella övergrepp” – d v s hävdade att klinikstatistiken var representativ för alla som är med om handlingen – så måste man utgå från att alla barn skadas av skolan och får depressioner, utvecklar ätstörningar, blir självmordsbenägna eller rent av begår självmord. För att ytterligare understryka hur allvarligt detta är skulle man också hävda att det finns ett enormt mörkertal av depressioner, självsador, självmord och annat, att de som sökte hjälp hos psykoarbetarna bara var ”toppen av isberget” och sedan ”uppskatta” antalet till många gånger högre. På det sättet skulle man framställa alla dem som inte drabbas av problem, eller som rent av tycker det är roligt att gå i skolan, som stöd för tesen att all skolgång skadar alla barn. Sedan skulle man driva igenom lagar som aktivt skulle förhindra kritiskt undersökande av deras teser, som t ex obligatorisk anmälningsplikt om man hör talas om något barn som utbildas i hemlighet, eller förbud på bilder från utbildningsmiljöer. Allt motiverat med att skydda barnen från den skadliga skolgången.

Få offer för bara en sorts övergrepp

Det är exakt på detta sätt som man gått tillväga med bilden av ”sexuella övergrepp” på barn. Det finns nämligen ingenting annat än rent kliniska undersökningar som pekar på skadlighet av sexuella handlingar. D v s bland individer som hamnat i den kliniska miljön för att de känner sig eller klassats som skadade. Intressant nog får man också bara fram skadande av sexuella handlingar om man blint fokuserar på den sexuella aspekten och förbiser alla andra typer av övergrepp som är involverade. Det är nämligen mindre än fem procent av alla utsatta barn som bara drabbas av en enda typ, och som vi såg i den första artikeln rankar barnen själva sex som vida mycket mindre skadligt än alla andra sorters övergrepp.

Ett talande exempel på denna metod, att fokusera på enbart det sexuella, ger ”Hawkeye” på en nyhetsgrupp med temat ”Har du haft incest”. Han berättar om då han och hans syster var åtta och nio år gamla. De hade då sexuella upplevelser med två jämnåriga barn, också bror och syster. Han upplevde det som väldigt roligt och skönt, och sedan prövade han och systemen på det tillsammans också. Men systemen oroade sig för att hon *blivit med barn*, fast bara nio år, och berättade allt för sin mamma – som berättade det för pappan; *Han knuffade ner mig på sängen... jag såg ett ljus och hörde sedan ett svischande ljud, och sedan smärtan. Jag öppnade mina dimmiga ögon och såg hans knytnäve torna upp sig, med hans skolring som en spjutspets på näven. Igen och igen. Smärtan var inte värst, det var skammen... Han skyllde på mig, och det gjorde jag med... Det krossade mig. Han var min idol och jag blev tillintetgjord till mindre värd än ingenting.* Så kommer en psykolog in i bilden när ”Hawkeye” är äldre, och han fortsätter: *Senare, när jag hade träffat en psykolog, insåg jag att det inte var mitt fel och att jag och min syster var offer för en mild form av övergrepp av barn som var äldre än vad vi var.* Han blir alltså av denna ”expert” itutad att det var de andra barnens fel att han mådde dåligt (och kunde få erektionsproblem med kvinnor) och att de utsatt honom för ett ”övergrepp” – fast han aldrig upplevde vad de gjorde som annat än roligt och exalterande. Psykologen förbiser helt det som verkligen var orsaken till problemen, nämligen pappans våldsamma fysiska övergrepp och psykiska förgörande av sonen för detta ”skamliga”. Det är i ett nötskal alldeles för många ”experters” så kallade ”hjälp” till barn och vuxna, nämligen temporära moralnormers applicerande som absolut vetenskap – i detta fall myten om den skadliga

sexualiteten. Det är självklart att man får höga siffror för ”skador” av ”sexuella övergrepp” när man gör om roliga sexuella äventyr till sådana och helt struntar i de verkliga orsakerna.

En mängd andra kliniska undersökningar (bl a Levitt & Pinnell 1995, Mulder & medförfattare 1998 och Coid & medförfattare 2003) har funnit att enbart intergenerationella sexuella handlingar **inte** leder till att minderåriga känner sig skadade. Det krävs alltid någon annan påverkan, som t ex andra övergrepp, tvång eller våld eller uppfostran i sexuellt fördömande (läs religiösa) miljöer, för att minderåriga ska känna sig skadade av sexuella handlingar med äldre. Men finns sådant med i bilden kan sexuella handlingar i sig självt förvärra redan existerande problem.

Pojkar och flickor

Lämnar vi emellertid den kliniska världen och istället ser till representativa undersökningar så visar det överlägset största antalet, att det är väldigt få barn som får varaktiga trauman av intergenerationella sexuella erfarenheter. 1998 publicerade Rind, Bauserman & Tromovich en artikel med titeln ”A meta-analytic examination of assumed properties of child sexual abuse using college samples”. Den idag för sina resultat över världen nu erkända och ofta hänvisade artikeln fördömdes emellertid då, efter bl a antihomosexuella organisationers lobbying, av den amerikanska kongressen i ett ideologiskt beslut, trots att den före publiceringen blivit dubbelt vetenskapligt godkänd. Den visade bl a, att det till och med är mer flickor som tycker det är roligt med sexuella upplevelser som minderåriga med vuxna än som får bestående trauman (även om en klar majoritet kände något obehag, rangerande från mycket obehagligt till typ *som att överraskas av en spindel*). Den visade också tydligt att pojkar och flickor upplever intergenerationell sex som minderåriga annorlunda. Medan ungefär 65 procent av pojkarna upplever det som positivt eller neutralt (och resten negativt) så är det bara ungefär 30 procent av flickorna som upplever det som neutralt eller positivt enligt Rind, Bauserman & Tromovich.

Nelson & Oliver fann samma år (1998) att 82 procent av unga män med intergenerationella upplevelser som barn med vuxna kvinnor varit med på det och upplevt det som positivt (däremot av dem som haft det med män var bara 20 procent positiva eller neutrala), medan däremot endast 22 procent av flickorna upplevde sex med en vuxen man positivt. Deras förklaring till de olika upplevelserna är att det är kulturellt. Pojkar får en statushöjning hos bägge könen av handlingen medan flickorna däremot sänker sin status eftersom en flicka ska vara ”ren”. (Hon blir ”hora”; särskilt påtagligt kvinnor emellan, eftersom ”lösaktiga” kvinnor är ett hot mot andra kvinnors exklusiva supporterering från en partner, eller flera). Förklaringen konfirmeras av det faktum att i sexualpositiva kulturer, där inga krav ställs på att flickor ska vara jungfrur och/eller ”rena” och ”oskuldsfulla” (historiskt sett vida fler än motsatsen), kan flickor lika obehindrat som pojkar utöva föräktenskaplig sex från tidig ålder med jämnåriga eller äldre utan att känna skam/skuld eller nedvärderas av andra.

Intressant nog finns också ett antal representativa undersökningar (t ex Garland & Dougher 1990, Kilpatrick 1992 och Meston & medförfattare 1999) som visar, att de med intergenerationella sexuella upplevelser inte har ett dugg mer psykiska besvär än befolkningen i övrigt. Däremot påverkar sådana erfarenheter flickor till att få *större sexdrift, vidare sexuella attityder, omväxlande sexuella fantasier, ökande masturbation, mer icke begränsat sexuellt beteende och omväxlande sexuella erfarenheter* (större variation än missionärsställningen alltså), *högre frekvens av samlag och mer erfarenheter av samlag*. Landis fann på samma sätt redan 1956 att kvinnor med intergenerationella sexerfarenheter i barndomen hade lättare att få orgasm än kvinnor utan sådana erfarenheter! Detta skulle ju faktiskt kunna tolkas som, att sådana sexuella erfarenheter i barndomen skulle vara gynnsamma för kvinnans sexuella utveckling, med större öppenhet, mer vilja och andra odramatiska attityder som i andra sammanhang påstås förtryckas hos kvinnor genom uppfostran. Men en sådan tolkning är naturligtvis inte möjlig i vår kultur, som ju alltså värder bilden av den ”rena” och ”örörda” kvinnan. Därför så

påstås denna ökande kvinnliga sexualitet istället vara ”sexualisering”. Det vill säga något negativt som inte överensstämmer med idealet, den duktiga, oskuldsfulla flickan.

Självklart

Dessa omtumlande uppgifter är egentligen fullständigt självklara. Genom jämförelser med andra primater och andra mänskliga kulturer står det nämligen helt klart, att intergenerationella sexuella mellanhavanden är ett i vår arvs massa medföljande drag. Bland alla andra primater är sexuella handlingar mellan t o m helt små apor och vuxna en självklarhet. Frans De Waal rapporterar till exempel från en tolvdagarsstudie av dvärgschimpanser, att den tvååriga honan i gruppen utförde sexuella handlingar med den vuxne hannen (förmodligen hennes fader) 47 gånger, varav hon själv tog initiativet 20 gånger, hannen 27. Hrdy säger: *Sexuell aktivitet förekommer inom kärnfamiljen likväl som utanför den och involverar ofta vuxna och barn, till och med småbarn.* Och Fog slår fast: *Beteenden som ”homosexualitet” och ”pedofili” är funktionella bland apor, och förmodligen bland människor också. När sådant beteende förekommer bland människor kan det göra våld på moraliska normer, men inte på biologiska lagar.*

I de flesta mänskliga kulturer har det också varit självklart med aktiv barnsexualitet, också utövad intergenerationellt, och faktum är att barn **inte** tar skada av sex i sig. Däremot kan det bli skadligt i kulturer som – likt vår egen – handskas med sexualitet som fult och skamligt och anbringar fördömelse på det. Sexologen Loretta Haroian skriver: *Denna position påstår inte att det är inneboende skada i sexuella erfarenheter i barndomen; tvärtom har vi faktiskt bevis för motsatsen.* Det vill säga, att sex för barn borde vara nyttigt, men hon fortsätter också: *Sexologiskt grundas det i kunskapen om, att fördelarna med fria sexuella handlingar i barndomen bara kan förekomma i sexuellt uppmuntrade samhällen: ett samhälle där alla människor har sex av sexuella skäl, ett där sexuell kunskap, skicklighet och nöje är av värde för både män och kvinnor. Ett samhälle som uppmuntrar sexuell kompetens snarare än inskränker och i vilket varje man, kvinna och barn kan säga ”ja” eller ”nej” till sex utan fördomar eller tvång. Att uppmuntra barn till att bli sexuella i en sexuellt förtryckande eller restriktiv/ambivalent kultur är att exploatera deras sunda sexuella intressen, eftersom de lämnas ensamma att handskas med dubbelmoral och de sexnegativa, självtjänande attityderna hos likar och vuxna.* Det skulle därför knappast fungera i vårt hysteriska samhälle, där man blir ”sexmissbrukare” eller ”hora” om man avviker från normen, men vi har därför ingen rätt att diktera för andra kulturer hur de ska göra.

Historiskt sett har också intergenerationell sex betraktats som något som självklart förekommer, och det är uteslutande vår västerländska, kristna kultur som har ”upptäckt” skadligheten (och sedan i sant kristet nit bankat in den i andra). Och det har vi gjort genom en helt artfrämmande sexualmoral, som vi kommer att finna. Detta inbankande pågår än idag, liksom också sexuella häxor jagas. Bara det att dessa nu kallas ”pedofiler”. Men merparten av pedofilerna har inte blivit det genom att själva ha varit offer i barndomen, vilket bara är en konstruerad förklaringsmodell för att dölja det faktum att vårt samhälle dagligen begår ”hatbrott” mot pedofiler, utan genom biologiskt/socialt arv. Smiljanich & Briere och Hall visar faktiskt att så många som var fjärde man kan känna sexuell attraktion till förpubertala barn. Hur trovärdigt är det då, mot denna bakgrund, att just vår västerländska kultur som enda kultur har hittat rätt i denna fråga? Särskilt som vi också, genom Prescotts arbeten, vet att just kulturer som förbjuder aktiv barnsexualitet är planetens mest aggressiva, de som uppmuntrar barnsexualitet de minst våldsamma!

Den oförklarade farligheten

Ett faktum är också att **ingen** har kunnat presentera en orsak till varför sex i sig skulle orsaka barn skada. Det av Finkelhor 1979 konstruerade, ofta framförda moralnormativa påståendet om att det

Intergenerationell sex är självklar hos andra primater. En "förskolehona" har sex med en "ungdomshanne". Foto Frans De Waal.

skulle handla om makt, för att barn inte kan ge ett informerat medgivande, är faktiskt fullständigt nonsens! Det finns nämligen hur många olika situationer som helst där vuxna utövar ojämlig makt och auktoritet över barn utan att det fördöms som skadligt. Som t ex Emil Ng vid psykiatriska institutionen vid Hongkongs universitet påpekar: *Även i västerländsk kultur, där individuella mänskliga rättigheter starkt lyfts fram, hur ofta försöker vuxna att försäkra sig om adekvat medgivande från deras barn innan de ska ha dem att utföra saker? Har de vuxna bett om adekvat medgivande före dopet? Eller, när deras barn med ord och gester uttrycker att de inte vill äta, sova, spela spel med de vuxna, eller gå till skolan vid vissa tillfällen. Använder inte de vuxna belöning,*

hot, straff, övertalning, lockbete, förförelse, bedrägeri eller några andra fungerande medel för att manipulera in dem på "rätt spår"? Har de vuxna någonsin uppdragat och studerat de "trauman" som kan orsakas av tvånget på deras barn för alla dessa "goda" saker, utan adekvat medgivande? Självklart finns det tillfällen då föräldrar respekterar barnens önsknings och efterfrågar deras medgivande, men bara när valen som ges till dem är inom den vuxnes acceptansomfång. Dessutom är faktiskt "den jämlika relationen" i sig själv en ideologisk myt. Det existerar inte någon enda relation där individerna alltid har samma förväntningar och önskemål. En relation handlar om att ge och ta på sådant sätt att bägge tycker sig få ut tillräckligt av den, och i det arbetet måste man ibland göra uppoffringar – även av sexuell art, som ofta ses i sexrådgivningsspalter. Och när andra utför tjänster, ligger det inte makt hos den som får tjänsten bakom det? Men då säger någon, "inte kan du jämföra det med sex", och hamnar i ett cirkelresonemang där sex i sig ändå förutsätts vara skadligt – fast ingen kan ange på vilket sätt. "Maktargumentet" har konstruerats uteslutande för att kunna framställa något som skadligt som utan våra sexualfientliga moralnormer inte skulle vara det, utan tvärtom roligt, nyttigt och hälsofrämjande även för minderåriga – sex.

Skulle ni också tro att de som ivrigt jagar barnskändare är särskilt goda människor måste jag tyvärr göra er besvikna. Inte så att de som begår verkliga övergrepp av olika slag inte ska straffas. Det är självklart att de ska! Men "pedofiljägarna" är bara intresserade av "offer" som passar på deras egna förutfattade meningar. Därför omdefinierar de ömsesidiga eller neutrala handlingar till våldtäkt/kränkningar och utsätter många fler barn för övergrepp, men nu istället av socialarbetare, psykoarbetare, rättsprocesser och mycket annat – och de skändarna straffas märkligt nog inte! Judith Hermans helt feministiskt ideologiska påstående att *vilken som helst sexuell relation mellan en vuxen och ett barn eller en ung person, måste med nödvändighet bära med sig något av de tvångsmässiga tecknen på våldtäkt*, har nämligen inget som helst vetenskapligt stöd. Det är fullständigt en ideologisk konstruktion, som genom ständig cirkelcitering givits status av "vetenskap". Hade "pedofiljägarna" brytt sig om barnen hade man lyssnat även på dem som inte känner sig skadade och medgivit att det inte bara finns en sanning. Men det gör man inte, därför att det är jägarnas egenintressen som driver dem framåt!

Avsnitt 4

DE "OMSORGSFULLAS" METODER

De självutnämnda räddarna av prostituerade, kvinnor, barn, samhälle och allt annat som enligt dessa skadas så fruktansvärt, vill gärna framstå som väldigt goda och empatiska människor. Man organiserar sig också gärna i välgörenhetsorganisationer, NGO:s (Non Governmental Organisation), och far gärna ut i världen för att "rädda" alla stackars offer. Vilka de än må vara. Men faktum är, att "räddarna" varken är goda eller empatiska. Åtminstone inte mer än vilka andra människor som helst. Om man också tar sig för att läsa en rapport, "Children in Prostitution", av organisationen "Childwatch" (<http://www.childwatch.uio.no/projects/other-studies/Children-and-Prostitution.doc>), så flagnar glansen kring olika NGO:s betydligt. Med bästa vilja i världen kan ingen säga, att de faller några särskilt positiva kommentarer: *Den övervägande majoriteten av publikationer och "skugglitteratur" i fältet kommersiell sexuell exploatering av barn karakteriseras av grumliga teorier, på låg nivå eller missuppfattade, dåliga funderingar och anbringad forskning, dåliga data och otillräckliga analyser.* D v s, att organisationer som t ex ECPAT är för inkompetenta för att handskas med sådana komplicerade frågor. Det framgår än mer när rapporten på ett annat ställe säger:

*Inom NGO-sektorn i allmänhet, tenderar data att samlas och/eller ordnas på ett extremt vårdslöst och slumpmässigt sätt. Man förlitar sig stort på tidningsartiklar, individuella historier, andra NGO:s och socialarbetare, barnräddare och andra "experter" som gissar kring siffror och statistik. Där finns nästan ingen information alls från barn som arbetar som prostituerade och lite utbyte av information med den akademiska världen... Och det är alltid samma formula som används; en studie kring en flicka vilken som mycket ung tvingades eller lurades in på bordellen, där hon är tvingad att betjäna 20 kunder på en natt för mycket låg eller ingen ersättning alls. I historien räddas hon av en välgörenhetsorganisation, bara för att upptäcka att hon fått HIV och snart ska dö. Det fastslås eller antyds att det är efterfrågan från västerländska män som orsakat henne att bli prostituerad. Aspekter av förnedring och övergrepp understryks hela tiden, liksom flickans ungdom. Språket är ofta känslomässigt. Till exempel beskriver en rapport "den livlösa kroppen på en åtta års flicka, lämnad på ett hotellrum i Saigon efter en natt av sexuella övergrepp" (Nyhetsbrev från ECPAT) eller, som en aktivist sa till pressen: "Jag minns ännu tydligt tårarna i ögonen på ett barn som räddades från en bordell i Bangkok som berättade för mig hur hon bett en kund att inte skada henne, bara för att få sin vädjan skoningslöst avvisad". Som ett avskräckande exempel anförs en bok av O'Grady, grundaren av ECPAT. Man skriver också, att det mesta av NGO- och aktivistlitteraturen var så dålig att den inte ens var värd att tas med i litteraturlistan! Ett problem i NGO-litteraturen är att den akademiska litteraturen förefaller att till största del ignoreras eller är okänd säger man, och fortsätter: *Många uppsatser är kloningar av tidigare. Självförevigandet sker genom cirkulära citeringar, till dess en substans av kunskap antas ha skapats.**

Så fortsätter rapporten: *Aktivister, journalistiken och akademisk litteratur tenderar att använda samma opålitliga statistik, antingen utan referens till källan eller citerandes en av texterna som [antagits] uppnått trovärdighet. Ett punktfall är Narvesen, som hävdar att det finns en miljon sexuellt exploaterade barn i Asien, även fast andra texter menar att denna siffra betyder en miljon prostituerade [vuxna som barn]. Det är vanligt att de högsta siffrorna presenteras. De "ökar" också alltid, vanligen till en "alarmerande nivå", uppnåendes "epidemiska" proportioner. Ändå ges aldrig något skäl för detta utom för det "faktum" att kunder vänder sig till allt yngre prostituerade... Det finns inga bevis på något sätt för detta påstående, men det har upprepats ändlöst till dess det har blivit en "sanning". Detta upprepande av icke autentisk eller oriktig information är karaktäristiskt för litteraturen kring kommersiell sexuell exploatering av barn. Intressant angående dessa ideologiska överdrifter och förvrängningar är statistikern Guests arbete 1993, som jämför olika "guesstimates".*

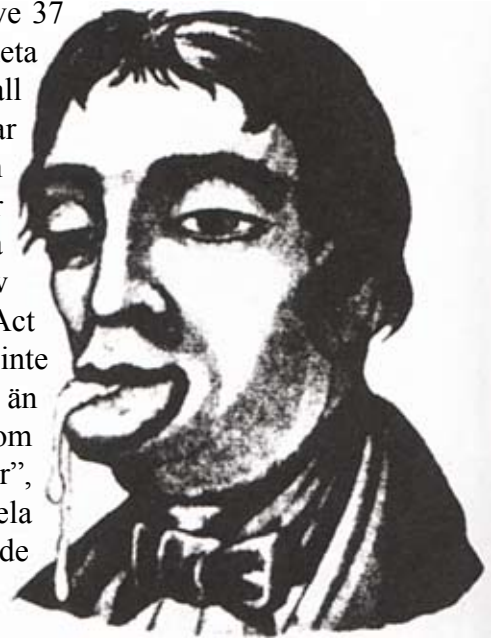
Där redovisas till exempel sådana groteska siffror som den ”uppskattning” Centre for the Protection of Children’s Rights (CPCR) gör av thailändska barnprostituerade (800 000, förd vidare av ECPAT) med den thailändska polisens (2000). Guest kommer fram till att det bör finnas omkring 200 000 prostituerade totalt, varav ca 36 000 (18 procent) är under 18 år. CPCR överdriver alltså siffrorna 22 gånger, vilket absolut inte är mer än ständiga NGO-överdrifter.

Ovederhäftiga överdrifter

Ett svenskt exempel på denna ovederhäftiga överdriftsmetod är Thomas Bodströms och Helena Karléns ECPAT-inlägg i DN 28/5 2007. Syftet med artikeln är detsamma som alltid; vi ska skrämmas av det enorma omfång som övergreppen (i detta fall i form av barnpornografi) påstås ha i vårt land, så mer pengar anslås till ”bekämparna”. Bland annat lyfter de fram ett tillslag i ”Operation Avalanche/Genesis” som skulle visa att bara detta avsåg en omsättning på 9,2 miljoner dollar. Men vad Bodström & Karlén ”glömmer” att uppge är, att trots 250 000 abonnenter så gjordes i USA bara 100 arresteringar. De har alltså indirekt överdrivit omfattningen åtminstone 800 gånger. Detsamma gäller den framlyfta ”Operation Falcon” där 270 000 kreditkortsregistreringar hade gjorts för köp av ”övergreppsbilder”. Men där ”glömmer” de att uppge, att det totalt sett gjordes 2300 arresteringar över hela världen (vilket långt ifrån speglar antalet skyldiga), som ”bara” är en överdrift på 117 gånger. Men vad man också undviker att nämna är, att det inte bara framkommit att det handlade om ytterst små mängder barnpornografi på Landslide-abonnemangssystemet, utan också att över hälften av alla kontokortsköp av ”barnpornografi” var falska, utförda genom kapade kontokort. (Ett faktum som engelsk polis medvetet försökte dölja för anklagade och deras försvarsadvokater). Men det visar att barnpornografi faktiskt är en liten del i pornografin, mindre än en procent (som verifieras av andra undersökningar, en undersökning av 40 000 nyhetsgrupper 1998 visade t ex att endast 0,07 procent av dessa hade en större mängd av barnporr, 6058 bilder, varav två tredjedelar enkla nakenbilder). Naturligtvis är detta ett medvetet sätt för att inbilla läsaren att barnpornografi är ett enormt problem, fast det i själva verket är ett väldigt litet sådant. Jenkins uppskattade i sin vetenskapliga undersökning 1998 att totalt mellan 50 000 och 100 000 personer i världen laddade ner barnpornografi av något slag (det mesta bara naket och dessutom samma bilder snurrades runt, runt) men ändå påstår ECPAT i artikeln att 30 000 försök att nå barnporrsidor från svensk sida blockeras varje dygn. Det skulle betyda 10 950 000 blockeringar varje år (oräknat de oändligt många framgångsrika försök som panikanslaget förutsätter sker). Man inser ju då, att förmodligen finns alla världens pedofiler här i Sverige. Men när man inser, att den största mängden filtrerade sajter inte innehåller någon barnporr alls, vilket framgick när undersökningar gjordes då man försökte få ”The Pirate Bay” att blockeras av filtret, samt att porrservrarnas oändliga länknings till varandra via en slumpfaktor, så inser man att även det är en gigantiskt uppblåst siffra. I artikeln får också det senaste rekordbeslaget (i Sörmland) följa med i överdriftskarusellen, och det sägs att bevismaterialet uppgår till mellan 2,5 och 3 miljoner bilder. I ett mailsvar, som jag fick efter tre upprepade förfrågningar till Thomas Bodström, sägs att *sannolikt består inte alla bilder [i sörmlandstillslaget] av barnpornografiskt material*, men läsarna ska tro det, fast det i själva verket är en mycket ringa del.

Artiklar och påståenden som de från Bodström och Karlén syftar så gott som alltid i slutändan till att säkra pengar för de inblandade ”osjälviska” ”räddarna”. Så t ex när SIDA 2006 fick 9,5 miljoner kronor anslaget för att bekämpa ”trafficking”, bl a med hänvisning till den groteska fantasisiffran 500 000 traffickerade (merparten för sexuella ändamål hävdar man) till Västeuropa varje år. Det skulle innebära minst 11 000 traffickingoffer i Sverige årligen, vilket inte ens ECPAT tycks tro på, utan de drar istället till med siffran 400-600. Det skulle i och för sig innebära att vi i Sverige har fler traffickingoffer varje år än hela USA, eftersom John Ashcrofts rapport till amerikanska kongressen 2003 bara hade lyckats identifiera 450 offer för trafficking i hela USA på ett och ett halvt år. Det är ju inte heller riktigt i samma paritet som det identifierade antalet **anmälda** (alltså ej konstaterade)

traffickerade i Sverige 2003-2006 var 21, 29, 44 respektive 37 stycken enligt polisens egen rapport. Dessutom visar Agneta Lindelöfs rapport om människohandel 2008, att antalet rättsfall åren 2002-2006 endast var 15 stycken, varav elva domar redovisas. I dessa rättsfall är det enbart fyra kvinnor som uppger att de prostituerats mot sin vilja. Dessa svenska siffror är i princip helt i överensstämmelse med den nyzeeländska regerings-rapporten "Report of the Prostitution Law Review Committee on the Operation of the Prostitution Reform Act 2003", vilken kommit fram till att sextrafficking helt enkelt inte existerar i Nya Zeeland. I vårt land kan vi uppvisa mindre än ett fall om året! Man inser då hur groteska de siffror är som ECPAT och rikskriminalpolisen anför som "uppskattningar", 400-600 offer om året. I en halvårslång polisoperation i hela Storbritannien 2008-2009, mot 822 bordellanläggningar, hittade man inte ett enda traffickingoffer!

Childwatch säger: *Kanske den allvarligaste av dessa aspekter är det sätt som sifferdata manipuleras och mångfaldigas... i ljuset av nästan två decennier så har lite förändrats i hur forskning utförs och används av barnskyddande och gynnande organisationer... Vad det bidrar till är att siffrorna som tillhandahålls för alla grupper av barn i behov av särskild omsorg och skydd har tenderat att vara likadana, grundade på gissade "uppskattningar" ("guesstimates") snarare än forskning. Detta understryker en viktig skillnad mellan vetenskap och ideologi. Den senare använder regelmässigt "uppskattningar" och "mörkertal", som aldrig går att verifiera, för att blåsa upp sina siffror. Organisationen säger också att ECPAT-litteratur ser sällan på moraliska eller ekonomiska faktorer som påverkar barn. D v s, att man struntar i orsakerna till varför folk börjar att prostituera sig eller om det är kulturellt accepterat där. De västerländska medelklassaktivisterna vet nämligen – precis som de gamla kolonialtjänstemännen – mycket bättre vad "infödingarna" tänker och tycker – och vad som är bäst för dem – än vad "infödingarna" själva gör. ECPAT:s grundare, pastor Ron O'Grady, säger att det är *alldeles för enkelt att reducera frågan om barnprostitution till bara en fråga om fattigdom.* Det vill säga, just det att sex är så vidrigt i sig motiverar att vi "räddar" barn ur detta, oavsett följderna för barnet. Childwatch anmärker också på *emfasen på flickors arbete som prostituerade, som är en liten exploatering av flickor jämfört med jordbruk, pigarbeten och fabriker.* Totalt sett utgör prostitution inte mer än 0,7 procent av allt skadligt och olämpligt arbete som barn utför i världen enligt ILO.*

Pedofiljägarnas bilder är lika groteskt arrangerade som masturbationsjägarnas på 1800-talet, och lika ovederhäftiga som deras siffror.

Kulturell ignorans

Vad de svenska journalister som läser detta kanske borde ta med sig för framtiden är vad Childwatch säger om

pressens och mediernas bevakning av detta ämne: *Det finns få exempel på rigorös forskning eller på uppgifter presenterade inom ett jämförande kulturellt sammanhang.* Man trycker till exempel på att vi i västerlandet alltid blundar för att man kan ha andra kulturella betraktelser på detta med prostitution, till och med av barn: *I det avseendet är en stor faktor den tydliga religiösa sanktion som buddhistiska värderingar ger till prostitution, vilka understryker former av plikt och offer för barn, särskilt för flickor. Ett argument är att genom att stödja hennes familj genom prostitution så erhåller en flicka värde snarare än att dra skam över sig själv och hennes familj, ett berättigande som regelbundet förvrängs i en del områden av litteraturen.* Är det ens någon svensk journalist som läser detta som behandlat ämnet prostitution/barnprostitution i tredje världen i tidningar eller radio/TV som med handen på hjärtat kan säga: ”Jag har objektivt presenterat den typen av fakta”? Jag tvivlar, eftersom tidningar och TV **alltid** bara presenterar politiskt korrekta fakta i detta ämne.

*Rent allmänt så karaktäriseras den globala agendan kring detta tema [barns sexuella exploatering] av en dålig förståelse och användandet av kvantitativ information, brist på försök till forskningsteknik, reproduceringen av myter och obekräftade ”fakta”, likväl som användandet av förmodanden och aktivistpåståenden på platsen för en etablerad massa av teorier. Om, så som regelbundet påstås, barn verkligen förtjänar det bästa vi (vuxna) har att ge, så erhåller de inte deras rättvisa lön på ett område där de är särskilt sårbara. Eller, som har sagts [Glauser] avseende agendan kring gatubarn och dess effekter, att det är inte acceptabelt ”att internationella organisationer, policyskapare, sociala institutioner och individer som känner sig kallade att ingripa i liv hos de barn som har problem, gör så på en grund av oklar och godtycklig kunskap kring dessa barns reella liv”. Childwatch uppmanar alltså ”hjälpare” att stanna hemma och inte åka ner och ställa till problem med förutfattade, ideologiska och helt förvrängda ”kunskaper”. Det gör också merparten av de prostituerade själva, vilka betraktar NGO:s, polis och myndigheter som mycket större problem än deras kunder. Så uttryckte t ex en medarbetare i den thailändska sexarbetarorganisationen Empower sig på detta sätt, då jag med medundertecknare kritiserade ECPAT för deras metoder och ovederhäftighet: *Jag ser att ni gör ett bra jobb med att slå mot lejonets kula.* Till och med en så abolitionistisk undersökning som Sankar Sen’s indiska – som ideologiskt fördömer alla former av prostitution – tvingas t ex konstatera, att de minderåriga prostituerade ofta betraktade sina västerländska ”pedofilkunder” som snälla! Det gjorde också de thailändska flickor som Heather Montgomery intervjuade. Mot vad som här redovisats är det djupt oroande, att såväl rikskriminalpolisen som BRÅ okritiskt använder ovetenskapligt NGO-underlag för att framställa ”vetenskapliga” rapporter!*

Avsnitt 5

”EXPERTERNA”

Nästan varje dag trumpetar medierna ut vad den fruktansvärda sexualiteten har ställt till i form av övergrepp av olika slag. Men för att vi till fullo ska förstå hur fruktansvärd denna sexualitet är så ackompanjeras artiklarna av ”experter” som uttalar sig. Oftast är det psykoarbetare av något slag (psykologer, psykiatrer eller psykoterapeuter), men ibland också socialarbetare, läkare eller folk inom rättsväsendet.

Problemet är bara, att dessa så kallade experter **mycket, mycket ofta** är fullständigt okunniga om det de uttalar sig. För att ta ett exempel, så hade tidningen Expressen för något år sedan en artikel om ”kvinnorna som förgriper sig på barn” (naturligtvis bara med exempel på kvinnor som ”förgripit” sig på pojkar). Denna artikel ackompanjerades av en kvinnlig psykoarbetare från Karolinska institutet, som intygade att sådana upplevelser är precis lika traumatiska för pojkar som för flickor. Problemet är bara att denna ”expert” var fullständigt okunnig i vad hon uttalade sig om, eftersom all representativ forskning – som redovisas i avsnitt 3 – visar att den stora majoriteten pojkar upplever sådana upplevelser som roliga och spännande (som ju också nästan alla karlar vet att de gör). Holm & medförfattare varnar t ex, när de undersöker vilka förutfattade meningar psyko- och socialarbetare får enbart av etiketten ”sexuella övergrepp”, för att *generaliseringar av resultat från studier gjorda företrädesvis på vita flickor och kvinnor är mycket problematiska. Hur viktig denna åsikt är stärks ytterligare när det framgår att pojkar/män upplever CSA [Child Sexual Abuse] annorlunda än flickor/kvinnor.*

Koloniala betraktelsesätt och förutfattade meningar

Ett annat område gäller prostitutionen, där – som Mattias Andersson uttrycker det i sin bok om porren – medelålders psykologer och andra sitter i debattprogram och påstår, att kvinnor som säger att de inte har några problem med att arbeta med porr och prostitution bara tror så. De förstår nämligen, enligt ”experterna”, inte själva att de har det. Just detta koloniala betraktelsesätt på människor, att den kvinnliga medelklassaktivisten eller ”experten” vet mycket bättre än folk själva vet vad de tycker, är särskilt uppenbar i området sexualitet. Från studier av t ex psykoanalytiska teorier, som Freuds och Jungs, inbillar man sig att man ”förstår” sammanhangen och känslorna mycket bättre än patienterna. Psykologen Max Scharnberg, ett av de undantag bland psykoarbetarna som tack och lov ändå existerar, säger träffande: *Analytikern försöker att tvinga på [patienten] medveten acceptans av offensiva och boklärd tolkning. Han har ingen insikt i patientens sinne, ser sitt eget uppträdande som vänligt och objektivt och betraktar patientens tvivel i uppenbart falska tolkningar som grova förolämpningar.* Sociologen Agner Fog säger också, att psykoarbetaren inte sätter tilltro till patientens utsaga, eftersom psykoarbetaren som ”professionell” anser sig veta bäst. Problemet är bara att det som tas som absoluta vetenskapliga sanningar i själva verket är högst temporära moraliska normer. Han tillägger att *sinneskontroll är ett övergrepp av psykiatrin och våldför sig på den värdefullaste av alla mänskliga rättigheter: rätten att tänka fritt.*

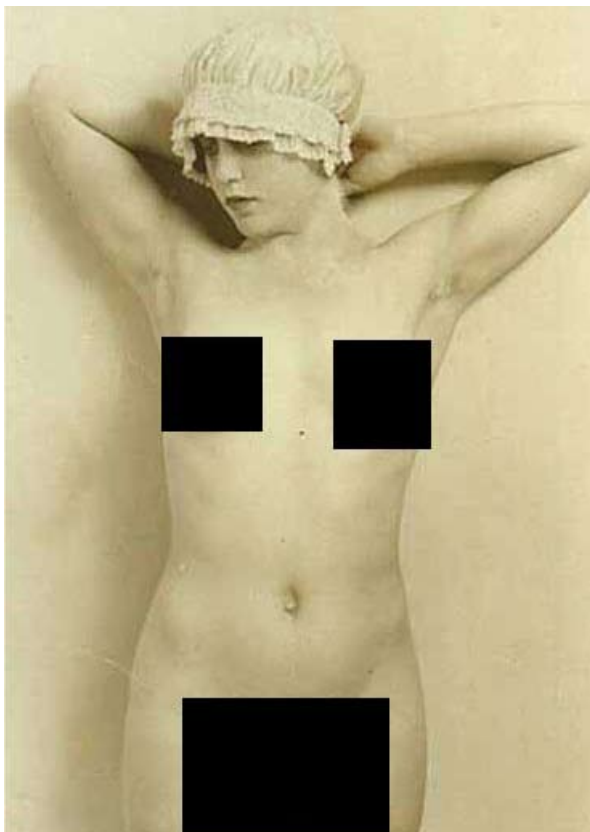
Faktum är, att attitydundersökningar från USA visar att psykoarbetarna inte bara är okunniga i ämnet sexuella övergrepp. De bär också på en massa förutfattade meningar, applicerar destruktiva påståenden – som blir självuppfyllande profetior – på patienterna och utsätter ofta barn och vuxna för reell psykisk tortyr. Det senare har drabbat många i form av ”utfrågningar” i utredningar kring påstådda sexuella övergrepp, då man med alla medel har pressat barn att säga det man vill höra – att anklagelserna är sanna. Odontologen Gustaf Hellsing, som år 2000 besökte konferensen ”Aktuell kunskap om sexuella övergrepp mot barn” konstaterar förfärat: *Här kunde föredragshållaren oemotsagd... skämtsamt tala om vikten av att övertala ett litet barn att berätta om vad som kanske*

*inte alls hänt... Såväl sociologer som psykologer tycks ha ett helt oakademiskt förhållningssätt till sitt arbetsområde. Det har rättfärdigats av vansinniga påståenden som att ett barn aldrig ljuger om sexuella övergrepp (t ex Roland C Summit, Tilman Fűrmiss och Dahlström-Lannes) men däremot ljuger om de tar tillbaka sådana påståenden. Psykisk tortyr måste också de terapeutiskt konstruerade "bortträngda minnena" betecknas som. De ledde till oerhörda skador för människor, och sociologiprofessorn Thomas Oellerich refererar en studie av Loni Parr: Före behandling var tio procent självmordsbenägna, men efter terapi 67 procent. Vidare hade 83 procent jobb före behandling men efter tre års terapi hade bara tio procent arbete. Slutligen så var 93 procent gifta när de började terapin men inom fem år hade 64 procent av dessa skilt sig. Det illustreras till exempel av en kvinna som Tyroler citerar: *I sju år... kämpade jag med diagnosen schizofreni. Det började enkelt nog med bullemi men, efter att jag sökt psykiatrisk hjälp, så fick jag veta att alla mina ätstörningar kom från sexuella övergrepp i barnomen. För att bli bättre måste jag ta fram alla de undertryckta minnena av dessa övergrepp... Sju år, inklusive långa sjukhusvistelser och oräkneliga känslomässiga kriser, drog på mig förlust av mitt jobb, man, barn och de självkänslor jag någonsin har haft. Fem år senare är jag fortfarande sysselsatt med att försöka återuppbygga mitt förstörda liv.* Detta blir än mer absurt mot bakgrund av att det inte existerar en enda vetenskaplig undersökning som kan styrka att terapi hjälper dem som utsatts ens för verkliga sexuella övergrepp. Inte konstigt att Oellerich också menar, att det borde vara obligatoriskt att vid erbjudande om psykoterapi varna för de skador det kan åsamka. Särskilt som det också kan orsaka schizofreni hos patienten.*

Angående de obegripliga förutfattade meningar som psykoarbetare uppvisar – tryggt förlitandes sig på sin koloniala människosyn, att de vet bättre än kreti och pleti – konstaterar t ex Quinn & medförfattare, att psykoarbetare i USA generellt anser det fel av barn att "leka doktor". 20 procent trodde också att en förälders regelbundna kramande av en 10-åring var tecken på sexuella övergrepp, hälften att ingripande måste ske om en förälder pussade sitt barn på munnen och 75 procent att det var sexuellt övergrepp av en förälder att visa sig naken för barnen. En amerikansk tidning skrev: *Under lång tid så avfärdade många människor det bara som att "leka doktor". Nu vet vi bättre. Barn så unga som fyra, fem år skändar andra barn sexuellt.* Om ett barn drar ner byxorna och visar "kissen" är det *en grogrund för pedofili och framtida förövare.* Det finns exempel på klinikerbetare som betecknat fyraåriga barn som "förövare" när de gjort så. Men å andra sidan brände vi ju också häxor så unga som två år gamla på 1600-talet, och eftersom vi bedriver samma häxjakter nu är det inte ägnat att förvåna.

Skeva föreställningar

Briggs & medförfattare visar också hur skeva läkares och psykoarbetares föreställningar om skadegraden hos dem som varit med om intergenerationell sex är, och att det dessutom delvis var könsberoende. Kvinnor lade nämligen mer emphasis på tänkta skador och var mer ivriga än män att ingripa terapeutiskt. Men vad som var mest skrämmande var, att de "helande" yrkesarbetande personerna över lag dömde ett barn som mer skadat endast utifrån etiketten "sexuellt övergrepp" (intergenerationell sex). Man bedömde allmänt ett barn med denna etikett som trampade en hund på svansen som mer skadat än vilket annat barn som helst som skar en hund med kniv och lämnade den blödande! DeRoma & medförfattare har också visat, att förutfattade meningar av detta slag inverkar mest skadligt bland de socialarbetare som direkt arbetade med skydd av barn. De var också synnerligen ivriga att genast skicka ett barn till terapeutisk behandling – ofta för "omdefiniering" av sina upplevelser. Holm & medförfattare visar också andra skrämmande drag hos den psykoarbetande yrkeskåren. Förutom att denna yrkeskår förväntade att personer med etiketten "sexuellt övergrepp" (intergenerationell sex) skulle ha svårare med skola, humör, sociala kontakter, självförtroende, med mera, än andra barn med vilka trauman de än kunde ha, så ansåg både manliga och kvinnliga psykoarbetare att pojkar och flickor upplevde de sexuella kontakterna med en vuxen på samma sätt. Det innebär, att man avvisat all forskning som visar att det inte är så, som refererats tidigare, liksom

Om en mor visar sig på detta sätt för sitt barn – utan cencurrutor – är det sexuellt övergrepp, enligt ”experterna”.

*bekräftad, kan ett feministiskt perspektiv på incesten introduceras i avsikt att hjälpa offret att landa i en mindre störd betraktelse av moderns roll i hennes offerblivande. D v s en omprogramering helt enkelt. Det handlar alltså inte om vad flickan känner och tycker, utan bara om vad ideologin säger! Och hur ska patienter som ställs inför sådana iatrogeniska övergrepp reda sig? Ja, antingen får man väl finna sig i att bli hjärntvättad eller också får man ”spela med”. Okami refererar en sådan patient som skrev till honom: *Min terapeut är så opinionsinriktad mot barnskändare att hon inte skulle kunna förstå om jag berättade för henne att jag tyckte om det. Jag är övertygad om att hon skulle döda mig då.**

Avvisa ”experterna”

Det mest fruktansvärda av allt är, att tidningar och domstolar använder den här typen av ”experter” fast de gång på gång producerar offer. Här i Sverige räcker det med att t ex nämna ”Styckmördarna”, Stefan Holmlin, Ulf, Sven-Erik Johansson och Martin K. Men Horner & medförfattare, som undersökte psykiatrer och andra ”experter” förmåga att kunna bedöma huruvida barn utsatts för övergrepp eller inte, konstaterar att dessa ”experter” *inte är i besittning av någon särskild sanningsupptäckarförmåga som är unik för deras utbildning eller praktik* och att det har visat sig att de *inte är bättre än domare och juryer i att avgöra huruvida en särskild mix av fakta bevisade indicier på sexuella övergrepp*. Eftersom de i sin fördomsfullhet redan när barnet kommer in har förväntan om sexuella övergrepp visar Horner och hans kollegor, hur psykoarbetarna avstår från frågor i motsatt riktning och under diskussioner av sina fall med kollegor uppmuntrar antaganden om övergrepp, utan att ifrågasätta. Sådana ”experter” borde avvisas från domstolarna!

Avslutningsvis denna gång citerar jag James Kincaid: *Under de senaste årtiondena, eller så, har vi dragit iväg på många korståg under förevändning att skydda våra barn från sexuella förövare: Vi*

har gjort rädder mot förskolor, häxors nästen och våra egna minnen. Vi har lyckats göra en massa arresteringar också, väldigt ofta av oskyldiga människor, och har förött liv, skrämt barn och skiljt dem från deras föräldrar. Men vi tycks inte ha lärt oss, att vår förmåga att övertyga oss själva om att hot existerar inte är en garanti för att ett sådant finns; vår förmåga att göra arresteringar innebär inte att brott har begåtts; vår beslutsamhet att skydda våra barn måste inte betyda att vi gör det.

Avsnitt 6

DE "GODAS" MOTIV

Vi har gång på gång sett hur de förment "goda" och "empatiska" välgörenhetsmänniskorna och "experterna" gör sig skyldiga till handlingar och använder metoder som vi annars bara skulle tillskriva hänsynslösa, skrupelfria individer, som nazister och andra extremister. Men innebär det att alla som utser sig till att rädda prostituerade, barn, kvinnor, djur och andra är hänsynslösa och skrupelfria? Eller att det inte finns dem bland prostituerade, barn, kvinnor, djur och andra som behöver räddas?

Självklart inte. En hel del gör detta i god tro, och det är fullständigt klart att människor av olika slag behöver få hjälp ibland. Men däremot är det också så att merparten har egoistiska och karriärmässiga skäl till att fokusera på vissa fenomen. Som t ex detta med sexuella övergrepp på barn, som är det minst förekommande övergreppet av alla, och dessutom det som utsatta barn själva, som vi sett, ser som minst problematiskt. Kincaid säger: *I hela skalan av övergreppsproblem som blir uppmärksammade av sociala myndigheter så är sexuella övergrepp det mest ovanliga. Det kommer långt under försummelse, psykiska och fysiska övergrepp, slutandes i ett dött lopp med "andra" [misshälligheter]. Ändå så är det sexuella övergrepp på barn som fångar nästan all vår uppmärksamhet och det mesta av de pengar som spenderas läggs på [sexuella] barnövergrepp. Varför? Vi ska inte utgå från att skälen till det är uppenbara eller goda. Man kan faktiskt instämma med Constantine, att intergenerationell sex, av allt att döma, huvudsakligen är ett problem för vuxna, inte för barn.*

Ideologi och pengar

Vad är då skälet till, att man till synes struntar i misshandel och andra övergrepp och överger 99,3 procent av världens barn i opassande och skadligt arbete för att bara fokusera på de 0,7 procent som befinner sig inom den sexuella sektorn? Ja, den främsta anledningen är nog, att kristendomen i 2000 år lärt att sex är det vidrigaste som finns, och att de inflytelserika religiösa ser synden, i form av sex, som sin värsta fiende. Det är därför som allt som rör detta, prostitution, porr, incest, masturbering, etc som ligger utanför det gifta paret's stängda sovrumsdörr, affekteras. Feministerna har hängt på i sin iver att monsterförklara mannen, och det fungerar bara med "sexuella övergrepp", eftersom de andra typerna av övergrepp utförs mest av kvinnor, som vi också sett. Eftersom också kvinnor mycket mindre än män slåss mot varandra på offentlig plats kunde man enkelt – sedan paradigmet om den aggressive mannen "bekräftats" med det sexuella våldet – påstå att bara män slår kvinnor, inte tvärtom. Dessutom "omdefinierade" man prostitution, porr, samlag, analsex, nyfikenhet, intergenerationell sex och en massa andra sexuella fenomen som "våld". Men det viktigaste skälet av alla är nog, att genom att enas kring detta för oss, genom vår fylogenetiska präglning så intressanta ämnet sex – och understryka dess vidrighet – så slipper man fokusera på reella problem, som t ex ekonomiska orättvisor. Castells konstaterade t ex inför millenieskiftet, att under de tre tidigare decennierna hade de fattigaste 20 procenten av världens befolkning sett sin del av global inkomst sjunka från 2,3 till 1,4 procent samtidigt som de rikaste 20 procentens ökade från 70 till 85 procent. Skulle vi lämna pseudoproblemet "sexualitet" (som i de flesta kulturer utanför vår egen betraktades som positivt, innan vi hotade med våld eller ekonomiska sanktioner om de inte ändrade sin inställning) och fokusera på ekonomi skulle det kunna hota de västerländska medelklassaktivisternas egna inkomster, ekonomiska och sociala positioner och den "moraliska överlägsenhet" som den västerländska medelklassen – i kraft av sin påstådda "utveckling" – påstår sig besitta.

Ekonomi är också en annan drivande faktor, eftersom det inte finns något annat "problem" som

genererar så mycket pengar som kampen mot sexualitet. Se t ex bara på de tidigare refererade anslagen till SIDA, eller de år 2008 aviserade 200 miljoner kronor som regeringen ska anslå till bekämpande av prostitution och trafficking (och vilka, precis som det alltid har varit, bara kommer hamna i medelklassens lönekuvert). Och hur tror ni ECPAT skulle klara sig om folk fick klart för sig den verkliga, ringa omfattningen på problemen med sexuella övergrepp på barn, eller att det inte är västerländska turister som varken skapat eller är de stora konsumenterna av ”barnprostituerade” (alla under 18 år klassas så) i Asien. Det är nämligen ”infödingarna” själva, som bl a Childwatch’s rapport klargör. I Skåne fick en barnpsykolog 624 834 kronor för att avge 24 ”expertutlåtanden” kring påstådda sexuella övergrepp i domstol. Utlåtanden som alla ”slog fast” att samtliga barn visade symptom på ”övergrepp”. I USA kostar också ett brott myndigheterna i genomsnitt mindre än 100 dollar, men sexuella övergrepp på barn kostar 5800, eftersom social- och psykoarbetare också ska kunna bli ekonomiskt feta av dem. T ex barnpsykiatern Nina Yderberg tar också 1000:-/tim för behandling av dem hon ”upptäckt” varit utsatta för sexuella övergrepp. När det gäller bekämpningen av ”trafficking” så kunde NGO:s åren 2001-2005 i USA plocka ut 300 miljoner dollar för ”räddning” av ”offer”. Det har, som Weitzer uttrycker det, blivit *big business*.

De ”överlägsna” västerländska medelklasskvinnorna

Samtidigt som medelklassaktivisterna, i form av feminister, politiker, religiösa och andra, vitt och brett talar om tolerans och förståelse, acceptans av människors olikheter och religionsfrihet, så far man ut i världen som forna tiders kolonialtjänstemän och bankar in våra värderingar kring sexualitet i alla dessa människor som inte vill ha dem. Och däri fortsätter man en tradition som redan de kristna efter religionens upphöjande till officiell religion i Rom på 300-talet startade, då man i religiöst nit slog ihjäl många gånger fler hedningar i staden än vad någonsin krävts kristna ”martyrer”. Det intressanta är, att man anser sig ha rätten att åsidosätta FN:s deklARATIONER om att respektera barns och andra människors egna upplevelser – om det är ”fel” upplevelser man har av sin situation. Däri kan man luta sig tillbaka på t ex John Stuart Mill, som på 1800-talet rättfärdigade de ”civiliserades” överlägsenhet över ”vildarna”: *De som fortfarande är i ett tillstånd av att bli omhändertagna av andra måste skyddas mot sina egna gärningar likväl som från skador utifrån.* Han ansåg att mänskliga varelser i ”civiliserade” samhällen (nämligen de flesta europeiska) hade uppnått mognad i sin förmåga och hade *uppnått kapaciteten att ha letts till sin egen utveckling genom övertygelse eller varseblivning*, men att alla icke-europeiska samhällen var ”efterblivna”, och om de skulle utvecklas vidare *så måste det ske genom främlingar*. Om en prostituerad t ex inte förstår att hon måste ”räddas” så ger oss vår västerländska moraliska ”överlägsenhet” oss rätten att ”rädda” henne ändå, förfäktar NGO:s och religiösa. Som Kemala Kempadoo tragiironiskt konstaterar, att det krävs att upplysta kvinnor från den europeiska medelklassen går in och talar om för ”outvecklade”, ”barnliga” och ”okunniga” kvinnor i den tredje världen vad de känner, vad de vill och vad som måste göras.

Hur det kan gå visas t ex av den våldsamma polisraiden mot bordellerna i Tanbazaar och Nimtoli i Bangladesh 1999, då 400 sexarbetare evakuerades av polisen, understödd av flera lokala kvinnorättsgrupper och västerländska NGO:s. De fängslades i lösdrivarhem, där de fick varsin symaskin som ersättning för sexarbetet. Alla deras besparingar berövades dem (det sker ständigt vid ”räddningsaktioner”), regelbundet fick de utstå slag och sexuella övergrepp och ledaren för sexarbetarnas rörelse mot tvingad rehabilitering kidnappades och spöades upp. Men enligt socialdepartementet var det en ”rehabiliteringsåtgärd”, och departementet hade erhållit två miljoner dollar från FN:s utvecklingsprojekt för att uppfylla ”rehabiliteringsprojekt”. Det minskade inte prostitutionen ett enda dugg. Det enda resultat det fick var att hundratals prostituerade istället hamnade på gatorna (gatuprostitutionen är den mest utsatta), att kvinnorna blev av med sina surt förvärvade pengar och utsattes för övergrepp. Men de västerländska medelklassaktivisterna kunde slå sig för bröstet och tycka att de var så duktiga – och värda sina löner.

Det ledande motivet för "de goda".

1508 till att en miljon "snuskiga" indianer (de hade bl a fria sexuella förbindelser, som gud hatade, från barndomen och var oerhört vänliga och tillmötesgående) dödades. Och har vi i Europa/USA sagt att all sex skadar minderåriga och dem som ekonomiskt vill förbättra sin situation genom den resursen, då hjälper det inte att man har en annan inställning i andra kulturer. Eftersom vi vet bäst (hur vi vet det kommer i nästa artikel) ger det oss rätten att fullständigt ignorera "infödingarna", och även de i vår egen kultur som inte har vett nog att förstå att de inte själva förstår vad de tycker och känner.

"Empati"

Sedan har vi ju den legaliserande empatin också, som ju 1800-talets stora abolitionist, Josephine Butler, så lysande exemplifierar: *Om jag vore en prostituerad skulle jag gråta varje dag.* Och eftersom hon skulle göra det förstod hon att varenda kvinna på hela jorden skulle reagera exakt som hon. Och detta är ytterligare en grundpelare i detta omsorgens förtryck, inställningen att alla världens människor egentligen tänker och tycker likadant (nämligen som de västerländska medelklassaktivisterna) – även om man hycklar att man respekterar olikheter. Men den typen av "empati" ser Fessler & Navarrete alls inte som positiv: *Vi kallar den antagna processen "egocentrisk empati", då individer empatiskt upplever andras uppträdande som om det var deras eget, och därför ignorerar andras subjektiva försäkringar, förlitande sig på sina egna dispositioner istället. Vi föreslår, att egocentrisk empati är ofullständig genom brist på förnufts djup.* Det är alltså "empati" som legitimerar hänsynslöshet, och kvinnorörelse, kyrka och NGO:s översvämmas av den.

Slutligen så vägrar dessa korsfarare för sina egna ideologier och känslor att acceptera någon som helst kritik och opposition. Det främsta vapnet man använder sig av är att beskylla dem som bestrider "den enda sanningen" för att vara det värsta som tänkas kan. Man kan också driva brutala kampanjer – som i Erin Pizzey's fall – för att tysta kritiska röster och dödshota folk, som t ex Straus & Gelles blivit. De tidigare nämnda Rind, Bauserman och Tromovich anklagades också på stående fot för att vara "pedofiler", liksom den välrenommerade sexualforskaren Vern Bullough, bara för att han deltog i en konferens om pornografi. Och funkar inte det så gör man som feministerna efter Evin Rubars dokumentärer "Könskriget" gjorde, nämligen att anklaga allt och alla för att förfölja dem. Det är precis samma metoder som t ex inkquisitionen och nazisterna använde sig av. Professor Okami skriver: *...forskare ...som önskar att etablera en viss grad av objektivitet ...attackeras ofta av offerologer för att "bidra till att barnskändare inte stoppas", ha "överseende med vuxen-barn*

sex”, ”skyllande på offren” för övergreppen, och till och med, som i Judith Reismans anklagelser mot Alfred Kinsey, delta i barnskändanden. Genom personliga påhopp främjas offerologernas paradigm som den enastående och den enda teoretiska struktur som kan förklara ”sanningen” om incest och sexuella övergrepp.

Men ska man då betrakta dessa aktivister som allt igenom onda människor? Nej, men det finns heller ingen anledning att se dem som goda, osjälviska individer som gör ett viktigt arbete för att rädda människor. För det stora flertalet är bara intresserade av att bry sig om det fåtal individer som passar in på deras egna förutfattade och grovt förenklade åsikter av hur ”offer” måste reagera. Men därför får vi inte bära oss åt som de gör, och smutskasta och osynliggöra dem som inte tycker som vi. Däremot vore det på tiden att vi lät dem inta sin rättmätiga plats bland andra intoleranta och totalitära grupperingar.

Avsnitt 7

HUR KOMMER DET SIG ATT VI I VÄST VET BÄST?

Hjärnforskaren James W Prescott skriver om kristendomen och andra monoteistiska religioner: *Vi måste också klargöra de teologiska/religiösa system som gör kroppslig njutning till en fiende – dömandes det som syndfullt och omoraliskt – och som likställer smärta, lidande och försakelse med att vara moraliskt dygdig. Dessa moraliska värderingssystem går tvärt emot miljontals år av evolutionär biologi (smärta = undvikande, njutning = attraktion) och har jämställt det feminina med synd, vansinne och omoral. Dessa moraliska/religiösa värden har vänt sinnet mot kroppen, man mot kvinna, föräldrar mot barn och barn mot föräldrar.* Vår sexualmoral, som vi utgår från ger oss rätten att ignorera andras ”felaktiga” känslor och syn på sex, har helt sina rötter i denna artstridiga religion. Men det började faktiskt i antikens Grekland.

Självklart med sex

Före kristendomen var det en självklarhet för folk att ha mycket sex, och akten var t o m helig. Vad vi skulle kalla ”hårdporr” applicerades på husgeråd, inomhusväggar, speglar, tempel, bostadshus och annat, som en hyllning till akten, och som en besvärjelse mot ondska. Att barn skulle skadas av att se dessa bilder, eller själva utföra sex, var fullständigt främmande för människorna. I Egypten kunde man som barn t o m träna sex inom familjen. *Om en man ser sig själv ha samlag med sin moder är det bra, hans kompanjoner håller fast vid honom. Om en man ser sig själv ha samlag med sin syster är det bra, då kommer han ärva någonting*, säger ”Drömboken”, som självklart speglar tidens sexuella attityder. Ofta firades ett rituellt ”bröllop” för flickorna när de var sex år gamla, då de deflorerades. Sedan kunde de ha fria sexuella förbindelser fram till äktenskapet, och ännu runt 20 års ålder var bara omkring 40 procent gifta, vilket tyder på att de uppskattade sina fria sexliv. Blev de med barn var det positivt, och gjorde dem attraktiva på äktenskapsmarknaden, eftersom de visat att de var goda barnaföderskor. Även i t ex Sparta, här i Norden och i andra kulturer – liksom självklart i jägar- och samlarkulturer – var föräktenskaplig sex en självklarhet för pojkar och flickor, och även i Aten och Rom låg nog de flesta flickors coitarche runt tio års ålder, som historiskt sett torde vara ungefärlig ålder för samlagsdebut för flickor, för pojkar något senare. Det var bara hos medborgarna som ett visst mått av jungfrulighet kunde ses som nödvändigt. Prostitution, både sakral och världslig, var en självklarhet och den prostituerade föraktades inte för att hon eller han hade sex som arbete, men däremot för att de, likt hantverkare och många andra, betjänade folk. Att vuxna män kunde ha sex med ”fjollor”, gossar och ynglingar var lika självklart i Egypten och Grekland som i Rom och Uppsala. Det **enda** sexuella förbud som krävdes var mot våldtäkt – och mot äktenskapsbrott för kvinnor. Mycket mer finns att berätta, men det kan läsas i min bok, ”Samlag eller Salighet”.

Anledningen till att vissa enstaka individer började göra resan mot vår sexualfientliga kultur berodde i hög grad på grekiska filosofer. Dessa var ofta ”celibatmissbrukare”, d v s motsatsen till den under antiken så beundrade ”sexmissbrukaren” (som är så oerhört farlig idag). Eftersom ungefär fyra procent av den manliga befolkningen ytterst sällan, eller aldrig, intresserar sig för sex – och alltså bör vara födda asexuella – förstår vi att många av filosoferna kom ur denna grupp. Man hade ju också tid att sitta ner och fundera en massa, eftersom man inte behövde slösa tid på kvinnor för sexuell njutning, och snart började filosoferna övertyga varandra om, att deras asexuella liv var det främsta sättet att leva. Några humanister, eller demokrater var inte dessa män, vilka hade en elitistisk inställning och föraktade enkelt folk, kvinnor och slavar (som inte var värda mer än boskap). Det slog dem emellertid ännu inte att det puritanska livet skulle påtvingas alla. Det var istället något för de ”fina” människorna, ett sätt för medborgarna att visa att de var bättre och finare än hantverkare och annat löst folk. För dessa var det nämligen självklart att de skulle ha rätt till mycket knulla.

Filosoferna utvecklade dualismen, idén om det goda kontra det onda, det rena kontra det orena, himmel kontra jord, själ kontra kropp, vitt kontra svart, etc. Platon lanserade så den celibatmissbrukande idén om att *den ende sanne älskaren är den som älskar själen. Att älska en persons själ är att älska honom för hans egen sak, och inte för hans skönhet som inte är han själv.* Så blev ”självbehärskning” ett tecken på överlägsenhet. Precis som nu hade nämligen medel- och överklass sätt för att motivera för sig själva varför de skulle ha mer makt och rikedom. Och bland dessa ”behärskade” individer började man också rynka på näsan åt ”pornografi” och andras synliga sexuella akter (som t ex ofta inledde fruktbarhetsfester), inte minst för att det lockade andra att också ”köra igång”. Och läkare födde idén om sexaktens skadlighet, vilket illustreras av Pythagoras svar på frågan om vilken tidpunkt som var bäst för den sexuella akten: *När man vill försvaga sig.*

Den kvinnliga frigörelsen under kejsartidens Rom, bl a möjliggjord genom att gifta matronor kunde registrera sig som prostituerade för att undvika straff för äktenskapsbrott (vilket visar hur lite sexualiteten i yrket affekterade skökans anseende), oroade naturligtvis de moralister som snobbade med puritanism. Man hade under perioden bl a gärna sexuella orgier, där även de egna barnen kunde inbjudas att delta, och orgierna (men inte barnens deltagande, kyrkan godkände sex från sju års ålder) förfärade även anhängarna av den nya religionen: kristendomen. Så romerska puritaner och kristna fann snart varandra.

Den ”naturliga” kristendomen

Kristendomen hade kombinerat de grekiska celibatmissbrukaridealerna med den judiska religionens hat mot enkönade sexuella handlingar, men till skillnad mot de icke kristna moralisterna såg de kristna det som sin plikt att ”rädda” alla icke kristna på samma sätt som vår tids aktivister. Nämligen genom att utgå från att folk inte visste sitt eget bästa, vilket bara den ”sanna” gudens anhängare gjorde. (Missionsidén är alltså kristen i vår kultursfär). Och ville man inte ta sitt förnuft till fånga var man ond, varför de kristna måste rena världen genom att slå ihjäl avvikarna (men idag ”dödar” sanningsmonopolisterna bara genom att osynliggöra eller fängsla). I konceptet ”en gud” låg också den genialiska idé som möjliggjorde dödandet av alla ”onda” icke kristna. I det tidigare romerska samhället kunde man enkelt vända sig till en annan gud om prästerskapet hos den gud man höll sig till fick tokiga idéer. Med bara en gud fanns inget val! Kejsar Julianus Avfällingen försökte 361 rädda mänskligheten från denna katastrofala utveckling, genom att återuppliva den gamla religionen, för trots att han var kristen uppfostrad blev han förfärad över den nya religionens grymhet och blodtörstighet: *Han visste av erfarenhet, att inga vilda djur är så grymma mot människorna som de flesta kristna i sitt dödliga hat* skrev Ammianus Marcellinus om honom. Det hjälpte nu inte, ty den kristna ”kärleken” fortsatte att spridas med svärd och våld, eftersom Julianus tyvärr avled redan 363.

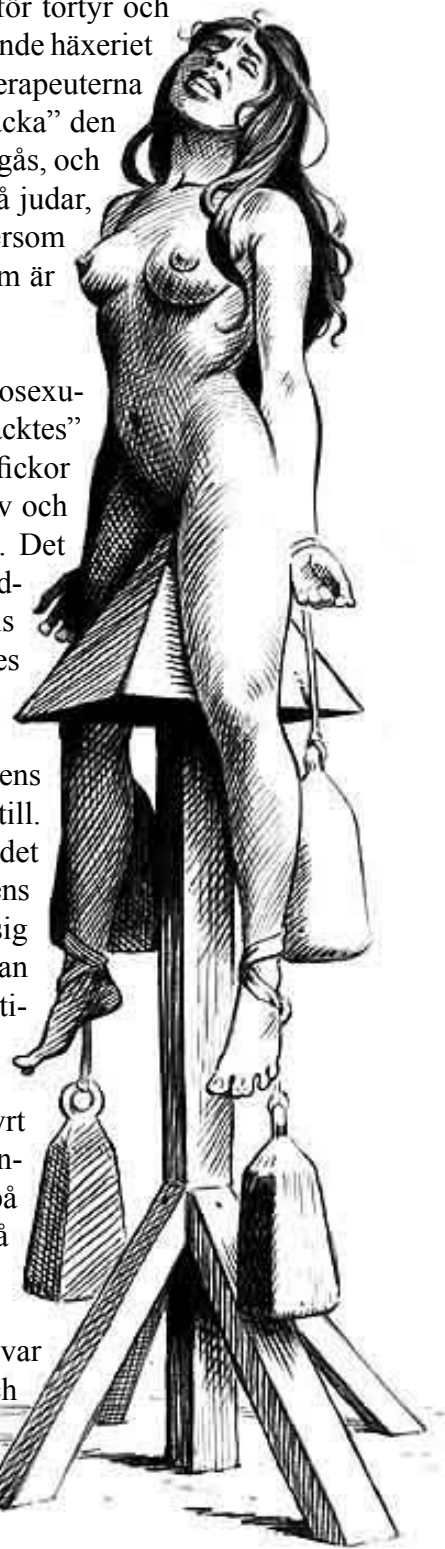
I kristendomen inkorporerades också en mängd nya puritanska idéer som ”guds vilja”. Bl a skulle helst inte ens gifta ha sex. All sex utom missionärsställningen bestämdes som onaturlig, och sex fick bara utövas för att befrukta kvinnan. Det var onaturligt att njuta av sexakten. Kyrkofäder och medeltida teologer slog fast att man helst skulle vändas när man hade samlag. All icke reproduktiv sex var onaturlig; oralsex, analsex och allt annat som inte ledde till graviditet straffades med döden från medeltiden. För att inte tala om enkönad sex. Redan då kejsar Theodosius tillträdde drog kristna mobbar runt i Rom och slet ut den tidens fjollor, ”catamiti”, och slog ihjäl eller brände på bål, allt under det gud prisade sina trognas kärleksfulla hängivenhet. Bålet var favoritavstraffningsmetoden, eftersom bibeln stipulerar det. Men även i bikten fick man straff för den vidriga sexualiteten. I engelska botgöringsböcker var t ex straffet för oralsex livstids bot, för analsex 15 år, men för mord bara sju år. Det var alltså den kristna gudens ”sanna” naturlighet som införde idén om att sex är värre än mord, som ju ”barnräddare” än idag förfäktar. Det enda man var klokare med än vår tid var att man accepterade prostitution, som ett ”nödvändigt ont” i samhället, för att undvika våld och

våldtäkter. Vi har ju däremot, tack vare vår sexköpslag och nypuritanismen, fått en tydlig ökning av det slaget, med världens tredje högsta våldtäktsfrekvens.

Var det några som avvek från "guds vilja" straffade man dem hårt. 1209 kallade påven Innocentius III till korståg mot albigenserna i Södra Frankrike, för att de hade egna idéer om gud och sex, och på tjugo år slog man ihjäl en miljon "onda kättare". Inkquisitionen föddes och kyrkan införde tortyr i hela Europa. När kättarna i slutet av 1400-talet började att sina upptäckte påven Innocentius VIII att häxor hade gjort honom impotent och en intensiv jakt på dessa sexuella förförerskor tog vid. Det passade lika bra för inkquisitionen då, med en stor och effektiv apparat för tortyr och dödande som behövde ett nytt klientel, att "upptäcka" hur omfattande häxeriet var som för de under 1960-talet allt mindre efterfrågade psyko terapeuterna att tillsammans med feminister och kristna på 1970-talet "upptäcka" den dittills okända "enorma" mängden av sexuella övergrepp som begås, och den monstruöst stora "skadligheten". Precis som med jakten på judar, häxor och prostituerade kunde man också piska upp panik, eftersom man skrämde folk med att deras barn var hotade – ett medel som är vida överlägset alla andra för att skrämna folk till dumhet.

Något som också hotade barnen – med vansinne, epilepsi, homosexualitet och en massa andra fälor – var masturberingen, vilket "upptäcktes" under 1700-talet. Nu måste onanister jagas och straffas, händer i fickor förbjudas på pojkar och korsade ben på flickor, förhud skäras av och klitoris bränns bort för att hindra den onaturliga masturberingen. Det var också under denna jakt som de "goda", "självuppoftande" medelklassaktivister som drev den plötsligt "upptäckte" att barnen alls inte var sexuella varelser, som man dittills trott, utan att de föddes helt asexuella och blott fördärvades av människors onda, liderliga påverkan. I sju miljoner år, eller mer, hade människoarten trott att barns sexualitet var naturlig. Men tack vare kristendomens upptäckt av sann naturlighet insåg man nu hur det egentligen låg till. Men inte bara barn var fullständigt asexuella. Alla kvinnor var det också, insåg man, och precis som med barnen idag så njöt de inte ens av sex fast de trodde att de gjorde det. En "riktig" kvinna gav sig blott motvilligt under maken för graviditetens skull, och för att han inte skulle gå till "onaturliga" kvinnor (horor). Så måste alla prostituerade räddas, ty som idag förstod de inte sitt bästa. Dessutom var de ett hot mot den "riktiga" kvinnan, eftersom medelklassmän ofta valde att leva ogifta med älskarinnor istället för att betala dyrt för hustrur som inte ville släppa till (40 procent av medelklasskvinnorna i England, där abolitioniströrelsen föddes, blev inte gifta på 1800-talet). Tillförseln av mannens ekonomiska support gick alltså förfärligt nog inte exklusivt till "goda" kvinnor.

Ja, och på 1940-talet "upptäcktes" det hur enormt farliga bögar var för barn, varför de måste slängas ut från arbeten och socialt liv. Och när galningar på 1960-talet höll på att vända utvecklingen, mot en mer positiv syn på sex, porr, barns sex, prostitution, m m, så var det en fruktansvärd tur att herrens omutliga puritaner, tillsammans med radikalfeministiska sådana och psykoarbetare, "upptäckte" hur farligt prostitution, porr, sex med barn, analsex och en massa annat var, så att man kunde vrida

"Judasvaggan", ett kristet bidrag till mänskligheten.

tillbaka utvecklingen mot medeltiden. Så nog förstår ni nu alla, att vår sexualmoral vilar på en solid och sund grund. Eftersom det också bara är vår kultur som har varit så lyckligt lottad, med denna sant naturliga moral, är det inte undra på att uteslutande vi har kommit underfund med sexualitetens vidriga farlighet (och uppfunnit terapeuter för att ”laga” skadorna man får av sex). Andra kulturer kunde ju inte göra det eftersom de stackarna inte begåvats med sant naturlig moral. Alltså är det vår plikt att fortsätta att lära alla ”infödingar” i resten av världen denna farlighet. Precis som vi gjort med svärdet ända sedan kristendomen legaliserades i Rom 315.

Avsnitt 8

DEN FREDLIGA SEXUALITETEN

Vi vet nu, att integrerad njutning är "kittet" för våra band och nödvändigt för utvecklandet av den moraliska personen och av moraliskt uppförande. Om naturliga kroppsliga njutningar förnekas, så följer ofta depression och den destruktivt narcissistiska och sado-masochistiska njutningen av droger och sexuellt våld. Man förstår att James Prescott anser att mänskligheten har kommit rejält på avvägar från där den borde vara. Hur kan det komma sig, att vi idealiserat sådana mekanismer som förstör social utveckling och samvaro, och som faktiskt ökar våld och övergrepp? Som han visar är samhällen som är sexuellt tillåtande ända från barndomen de minst internt aggressiva, de mest aggressiva däremot sexuellt fördömande som vårt eget, i allmänhet också med närvaro av *en hög gud i mänsklig moral*, oftast baserad på grekisk dualism och judeo-kristen "utveckling" av denna. Historiskt sett är det också ett faktum, att vår västerländska, kristna kultur är den överlägset mest aggressiva av alla på jorden, som har utplånat hundratals andra kulturer för att sprida "ljuset". Vår kultur, som fött nazismen och kommunismen, är också den som kraftigast fördömer sexualitet av alla världens kulturer. Det hjälper sedan inte att invända att "så var det förr, men nu gör vi inte det", för det gör vi visst det. Vartenda barn i vår kultursfär vet t ex hur snuskig och vidrig sexualiteten är, att orden är fula, att de som håller på med sådant är monster, och att man måste akta sig för den för att den är så farlig. Faktum är att vi bara låtsas att vi inte är sexualfientliga.

Sexualitetens påstådda faror

Ironiskt nog så ansåg t ex Harry Harlow, mannen som dokumenterade hur oerhört viktig kroppskontakten är för barn, att de flesta vuxnas problem med sex inte berodde på att de utsatts för tidiga sexuella erfarenheter, utan istället på att de berövats den naturliga sexuella prägling som förekommer bland primater och i primitiva samhällen. Före honom hade både Dickinson och Reich samma åsikt, och i sammanhanget kan inflikas att schimpanser som uppfostrats "mänskligt" också uppför sig "mänskligt". D v s, när barndomens sexuella prägling förvägras dem agerar hannarna vilt aggressivt i försöken att para sig – och honorna reagerar med panik. Åtskilliga forskare kom också, före nypuritanismens födelse på 1970-talet, fram till att våldtäktsmän inte blev det p g a porr eller sexuella övergrepp som barn, utan att *rigid religiös uppfostran* och *ofullständig sexuell utbildning* var en dominerande faktor. Än mer ironiskt, med tanke på dagens (radikal)feministers omdefinierande av mängder av sexuell aktivitet som "våldtäkter", är att den lägsta frekvensen av våldtäkter som vi haft i detta land var 1976, precis i sluttampen på 1960-talets sexuella liberaliseringsrörelse. Sedan dess, i takt med hårdare lagar, omstöpningen av barns sexuella lekar till "övergrepp", häxjakt på pedofiler, och tolkning av harmlösa incidenter som "övergrepp" eller "våldtäkt", m m, m m, har våldtäkterna bara blivit fler och fler, eftersom sökandet efter "kittet" kroppslig njutning blir allt mer ångestfyllt i takt med att vi stressar sexualitetens påstådda fasor.

Låt oss bara ta detta med porr. President Johnson tillsatte redan på 1960-talet en kommission för att undersöka porrens risker, vilken var färdig 1970. Man konstaterade: *Empirisk forskning ägnad att klargöra frågan har inte funnit aktuella bevis för att exponering för rakt sexuellt material spelar en märkbar roll i orsakandet av avvikande eller kriminellt uppförande bland ungdomar eller vuxna. Kommissionen kan inte komma fram till att exponering för erotiskt material är en faktor i orsakandet av sexbrott eller sexuellt avvikande.* I själva verket kom kommissionen fram till att pornografi hade en sexupplysningseffekt som kunde vara gynnsam! Sedan dess har inga vetenskapliga undersökningar kunnat finna samband mellan porr och våld, eller porr och våldtäkter, men däremot mellan våldsfilmerna och våld och våldsfilmerna och våldtäkter. D v s sådant som visas som "anständigt" material på TV dagligen. Såväl Kutchinsky som Diamond & Uchiyama har också tydligt visat, att det inte finns något samband mellan porrtillgänglighet och våldtäkter, utan att det

istället har en dämpande effekt, och en forskare, Larry Baron, testade 1990 en feministisk hypotes, att jämlikheten var mindre i de amerikanska stater där tillgången på porr var större. Men tvärtemot feministernas påståenden fann han att resultaten visade att jämlikheten var **större** i stater där mer porr var i omlopp, indikerandes att *både jämlikhet och porr florerar i politiskt toleranta samhällen*. Indirekt kan det sägas visa, att vår nuvarande, porr- och sextoleranta diskurs är ett tecken på ett allt mer intolerant samhälle.

Det är också ett faktum, att i de länder där porren är fri har också kvinnorna längst gångna rättigheter. Ändå påstår feminister, religiösa och andra att porren är kvinnoförnedrande och skadlig och citerar gärna Robin Morgan: *Pornografi är teorin och våldtäkt utförandet*. Men precis som med alla andra ”perversiteter” så blir det sådana bara för att dessa ideologiska människor kräver att bara deras syn på sexualitet ska få existera. Det blir bara kvinnoförnedrande om det stämplas som kvinnoförnedrande, men i sig självt är porr inte det. Porr är dessutom ett artriktigt intresse, sammanhängande med det artriktiga stora intresset för sex. Ett försök med makakerapor i USA visar att apor också är ”porrfixerade”. Det är alltså helt riktigt att vi ska vara det. Sedan hjälper det inte att ett antal individer försöker snobba med sin (ofta hycklade) ”anständighet”. Precis som med homosexualitet, pedofili, transvestism, sex som handelsvara, m m, så är intresset för porr fylogenetiskt. D v s inpräglat som ett biologiskt/socialt arv i mänskligheten (varför ingen egentligen ska behöva skämmas för att han eller hon gillar porr). Och precis som med dessa fenomen kommer attityder och/eller lagar **aldrig** att utplåna porrintresset. Det är med porrmotståndet som med det som tidigare sagts om lagarna, att det gör en majoritet av människorna till ”brottslingar”, eftersom de flesta människor spontant attraheras av sex och porr. Är det inte idioti, att ett fåtal celibatmissbrukande ideologer kan få ett helt samhälle att hyckla i detta! När det gäller sexuella morallagar, som t ex sexköpslagen, finns det verkligen anledning att citera det tyska ordspråket: *Falska lagar mognar till riktiga brott!*

Det sexuellt utstötande samhället

Från sina studier av schimpanser i Wamba 1984 förklarar Mori vad som i allra högsta grad bibehåller freden mellan dessa primater: *Samexistens mellan många hannar och honor utan fysisk tävlan om parning kan garanteras genom att ändra det sexuella uppförandets karaktär till medlemsuppförande i vilket alla individer kan delta, och genom att minska reproduceringsinriktningen*. Det vill säga, att en öppen och generös sexualitet, för nöjes skull, borde vara vår verklighet, och att ett sådant sexuellt uppmuntrande samhälle avsevärt skulle reducera aggressiva mellanhavanden. I de hos människorna internt fredliga jägar- och samlarsamhällena är (var) det ett tydligt mönster med promiskuitet, både för män och kvinnor, och alla individer omfatta(de)s av, och får (fick) vara med i sexualiteten. Precis som hos schimpanserna alltså. Vårt samhälle är däremot direkt sexuellt utstötande. I en undersökning i USA 1994 konstaterades, att 32 procent av kvinnorna och 24 procent av männen helt varit utan sexpartners det senaste året. Genom vårt nya stressande av sexualitetens farlighet så ökar vi denna utstötning, men ändå talar man aldrig om de sexuellt utstötta i samhället. Men sexdriften är en lika stark prägling hos alla primater som att äta och dricka, och de kloka primaterna (alltså inte den västerländska människan) ser till att alla dessa behov blir uppfyllda. Vi däremot förvägrar stora grupper sexualitet (och mat och dryck också för den delen), och gör den på andra sätt svårtillgänglig. Ta till exempel att det förr var självklart att vuxna kunde ha sex med barnen i rummet, eftersom inte utrymmet tillät annat. Idag skulle de föräldrar som hade det fängslas och barnen tas ifrån dem! Alltså tvingas man ha mycket mindre sex, för tillfällena till det blir allt mer fåtaliga, eftersom man inte får riskera att barnen märker något. Så får man istället trösta sig med att det blir fler tillfällen då barnen är utflugna. Men då det väl sker kan redan impotens eller andra besvär ha dykt upp, som omintetgör sexualiteten – om folk ens längre orkar leva ihop. Och undrar någon dessutom på, att de som blir sexuellt utstötta, och ser hur andra, med pengar och framgång kan ta för sig, kan bli frustrerade och utnyttjar ett tillfälle när det kommer? Även om det bryter mot vår moralnormativt riktiga, men biologiskt felaktiga lag.

En av de mest raffinerade metoderna för att smutskasta sexualiteten är att ”upphöja” den. Den dramatiseras som så ”vacker” och ”fin” att den bara kan rymmas inom den rena kärlekens (och sovrummets) hägn. Det vill säga fortfarande i grunden det enda som hos kristendomen rättfärdigade sexualiteten; avlandet. Men blir någon utsatt för detta ”upphöjt vackra” genom övertalning, eller genom att personen ifråga är lättare att övertala på grund av för mycket alkoholintag, så har detta ”upphöjt vackra” kränkt och förnedrat henne. ”Han kränkte mig genom att göra något av det finaste som finns mot mig. Sätt honom i fängelse”!

”Kärlek” och sex

Det enda som legitimerar sex.

Just denna för vår kultur så enastående koppling mellan sex och romantisk kärlek är ett annat sätt att smutskasta sexualiteten genom ”upphöjelse”. Vi inbillar oss att den romantiska kärleken är något universellt, men bara ytterst få kulturer gör den koppling mellan sex och romantisk kärlek som vi gör, och faktum är att det existerar många kulturer där romantisk kärlek inte ens existerar, eller förr inte existerade. Solomon säger: *Bara i ett samhälle med en enormt mäktig individens ideologi, i vilken ”avlägsnande” av individen från det större samhället inte bara tolereras utan även uppmuntras och firas, kan fenomenet av romantisk kärlek ens bli möjligt.* I en tvärkulturell studie av 166 samhällen fann man, att över vart tionde samhälle helt saknade vår form av romantisk kärlek, och i många var det sällsynt. Rapporter från stamsamhällen uppvisar ytterst få fall av det som vi uppfattar som ”kärlek”, det vill säga den romantiska kärleken. I till exempel Mehinakustammen framstår den som direkt löjlig: *Vad är det här ”jag älskar dig, jag älskar dig”? Jag förstår det inte. Jag tycker inte om det. Varför gör den vite mannen sig själv till en idiot?* En förklaring till att vi konstruerar och stressar denna kärleksform är förmodligen just vårt

förtryck av sexualiteten på alla plan. Romantisk kärlek får helt enkelt bli en ersättning för den sex som vi förvägras, och bidrar i sig självt till en högre aggressionsnivå i samhället, eftersom romantisk kärlek stressar kampen om tillgång på sex. Intressant nog accepterar samhället två former av kärlek, den ”romantiska” och den ”platoniska”, men sex är bara tillåtet inom den första.

Även kopplingen sex med enbart romantisk kärlek måste helt tillskrivas kristendomen. Eftersom man under medeltiden från kyrkans sida började kräva att ”kärlek” skulle vara en ingrediens i äktenskapet, och detta var det enda tillstånd där (avlande) sex var tillåtet, uppstod kopplingen om sex exklusivt kopplat till kärlek. Men för oss som art är det fullständigt fel med monogam sex, och särskilt för mannen som är programmerad att skvätta sin säd överallt han kan komma åt. Vi ser det också tydligt på den höga frekvensen av skilsmässor och otrohet som florerar, vilken tydligt visar att artfrämmande moral misslyckas. T o m i en tysk undersökning 1842 förekom otrohet i över 80 procent av äktenskapen! Även när det gäller detta fenomen så kämpar religionen hårt för att upphöja det artfrämmande till naturligt och sänka det artriktiga till onaturlighet. Man ska hellre plåga sig hela livet genom ett äktenskap, och duscha kallt för att döda lusten, än att hitta fler partners för det kroppen åstundar – njutning. Trots vår västerländska, förödande konstruktion av kärleksbegreppet och sexualiteten anser vi oss ändå själva vara bäst, och kämpar intensivt för att påtvinga den ”outvecklade” världen våra rigida normer.

Förmodligen finns det i modern tid inga grupper i vårt samhälle som orsakat så mycket våldtäkter, incest och övergrepp som feminister och kristna. Historiskt sett är det kyrkan och kristendomen som har skapat förutsättningarna för ett artfrämmande samhälle, men sedan 1970-talet så är det företrädesvis feminister som drivit fram hårdare morallagar och puritanisering av samhället. Ta bara vår sexköpslag, antagen uteslutande på ideologiska antaganden, utan vetenskapligt underlag. Sverige är idag, om man ska tro statistiken och BRÅ, det enda västerländska land där antalet våldtäkter ökar, och dessutom med världens tredje högsta våldtäktsfrekvens, tre gånger högre än våra grannländer. Ändå hörs aldrig någon ställa frågan hur sexköpslagen bidrar till detta. Historiskt sett så har också morallagar, för bekämpandet av vid tillfället som "avvikande" klassade beteenden, **aldrig** lyckats med det de påståtts vara till för, och våra moderna sådana kommer inte heller att lyckas med det. Däremot har dessa lagar **alltid** lett fram till fängslanden och skadande av oskyldiga, förstörande av individers liv och samhällets snokande i människors tillvaro – samtidigt som vissa individer och grupper i eget intresse profiterat på dem. Vår tids lagar bekräftar det!

Loretta Haroian säger om orgasmen, att det är *en effektiv spännings- och ångestreducerare hos barn och vuxna, och det är självbekräftande. Det är en aktivitet som helar kroppen och onödiggör ovälkomna sjukhusbesök.* Ja, den ökar t o m immunförsvaret vid förkylningar och i andra sammanhang, genom att de endorfiner som frigörs ökar immonoglobulin A (IgA), som binder bakterier i näsa och mun, så de effektivare kan slås ut av immunförsvaret. Sexuell utlösning är ett medel för välbefinnande för i stort sett alla åldrar, förutsatt att inte gud genom sina celibatmissbrukare skuld- och ångestbelagt den. Varför ska den då berövas så många?